

Szalézi Értesítő

2015/2

A bicentenárium jegyében
ROCKOPERA DON BOSCÓRÓL

Interjú
EGY FLAMAND,
AKI SZALÉZIVÁ VÁLT

Beszámoló
„ÚJRAKEZDJÜK!”

Megemlékezés
A DON BOSCO ÉNEK- ÉS ZENEKAR
ALAPÍTÁSÁNAK NEGYVENEDIK
ÉVFORDULÓJÁRÓL

A bicentenárium jegyében

Rockopera Don Boscóról

A tartományi Don Bosco ünnep keretében január 31-én, szombaton mutatták be a Szőke István Atilla – Szűts István szerzőpáros „Gyermekek fénye” című, Don Bosco élete nyomán készült rockoperájának CD-jét, Péliföldszentkereszten a májusi búcsún pedig az ősbemutatót láthattuk.

A zeneszerző Szűts István, a szövegíró, Szőke István Atilla, Don Bosco szerepében Vadkerti Imrét láthattuk és hallhattuk. A művet a komáromi Magyarock Dalszínház felnőtt és gyermek színészei mutatták be, a rendező Vizeli Csaba, a koreográfus Bakó Gábor. Lélegzetelállító élmény volt előben látni és hallani a már jól ismert dallamokat megszólaltató művészeket, élvezni a dinamikus koreográfiát!

A zeneszerző, Szűts István, akit többek között A Megfeszített című rockopera szerzőjeként, vagy a Kormorán zenekarból már jól ismerhetünk, elmondta, hogy Sándor István boldoggá avatása kapcsán találkozott először a szalézi gondolattal, hogy Don Bosco kétszázadik születésnapjára készülni kellene egy zeneművel. Akkor még nem sokat tudott a Szent életéről, csak a munkásságáról hallott. Több könyvet elolvasott és megnézte az elérhető filmeket is, mielőtt belevágott volna, mert kíváncsi volt, hogy mások hogy nyúltak hozzá a témához. Emellett meg akarta ismerni Don Boscót, és a kort, amelyben élt.

Szőke István Atilla szövegíró a fiataloktól kapott egy csokorra valót Don Bosco gondolataiból, emellé csak egy Don Bosco életrajzot olvasott el, mert szerette volna, ha nem befolyásolják a már meglévő művek, teljesen újat akart alkotni. Persze, így is vannak átfedések, hiszen Don Boscóról szól, de megpróbálta eredeti módon feldolgozni az adott témát. A szerzők elmondták, hogy a mű a szaléziak kérésére az átlagemberekhez szól és a színpadi bemutatóig sokat változott, csiszolódott. Szándékuk szerint vannak benne olyan dalok is, amelyek jól énekelhetőek és várhatóan a fiataloknak lesz is fülük erre.

A rockopera színpadi élete csak most kezdődik: bemutatják majd Balatonakarattyan a Szalézi Part Fesztiválon, majd Budapesten és más helyszíneken is.

A „Gyermekek fénye” című CD-t meg lehet vásárolni a Don Bosco Kiadóban (1032 Budapest, Kiscelli u. 79. H-P 9-17 óráig), megrendelhető a +36-20-320-7373 telefonszámon vagy a donboscokiado@gmail.com e-mail címen, ára 2000 Ft.

„Mi ketten mindenben felelünk” (Don Bosco)
A tartományfőnök levele

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk Tisztelői!

Néha Don Bosco mindenkinek adott egy kis érmét. Mikor Rua Mihályhoz ért, Don Bosco egy furcsa mozdulatot tesz: úgy csinál, mintha bal kezével le akarná vágni a balt, és közben így szól: „Fogd meg, Misike, fogd meg!” Mihály nem érti, de Don Bosco elmagyarázza neki: „Mi ketten mindenben felelünk.”

„Rua Mihály Don Bosco leghűségesebb, így a legalázatosabb és legbátrabb fia is egyben.” 1972. október 29-én VI. Pál pápa ezekkel a határozott szavakkal formálta meg Don Rua emberi és lelki alakját. A Pápa olyan szavakkal mutatta be az új Boldogot, amelyek a lehető legtalálóbban emelték ki legfőbb tulajdonságát: a hűséget. „Don Bosco utóda, vagyis művének továbbvivője; a fia, a tanítványa, aki mindenben követte... A Szent példájából iskolát hozott létre, az életéből történelmet, szabályzatából lelket, szentségéből követendő példát; a forrást patakává, majd folyóvá duzzasztotta.”

Nagyon rég történt, egy furcsa gesztussal. Nyolc éves volt, édesapja már nem élt. Kabátján egy nagy fekete szalag volt, amit édesanyja kötött fel neki. Kinyújtotta a kezét, hogy ő is kaphasson egy érmét Don Boscótól. Ő azonban az érme helyett a bal kezét nyújtotta, miközben a jobbal úgy tett, mintha félbe akarná vágni vele. Azt mondta: „Vedd el, Misike, vedd el!” Mihály tágra nyílt szemekkel, csodálkozva nézte őt, majd Don Bosco kimondta azt a néhány szót, amely életének titkává vált: „Mi ketten mindenben felelünk.” És szép lassan kibontakozott a megosztott csodálatos munka a szent mester és tanítványa között, aki mindig, mindenben felelt vele.

1852. október 3-án, a séta alatt, amikor

az Oratórium legjobb növendékei minden évben Becchibe mentek a Rózsafüzér Királynője ünnepére, Don Bosco feladta rá a reverendát. Mihály ekkor 15 éves volt. Este, mikor visszatértek Torinóba, Mihály legyőzte félénkségét, és megkérdezte Don Boscót: „Emlékszik az első találkozásainkra? Én kértem Öntől egy érmét, Ön pedig egy furcsa mozdulatot tett, mintha le akarná vágni a kezét, hogy nekem adja, és azt mondta: »Mi ketten mindenben felelünk.« Mit akart ezzel mondani?” Erre ő azt válaszolta: „Drága Mihályom, hát azóta sem értetted meg? Pedig elég világos. Az évek múlásával egyre inkább felfogod majd, amit mondani akartam neked. Az életben mi mindig mindenben felelni fogunk. A fájdalomban, a gondokban, a felelősségben, az örömben és minden másban.” Mihály nem felelt, de hallgatása örömteli volt: Don Bosco egyszerű szavaival egyetemes utódává tette őt.

Mit jelent számunkra Don Bosco kétszázadik születésnapja?

Atyánk ma is hív bennünket, ma is kinyújtja felénk kezét és ma is arra hív, hogy osztozhasson velünk. Megajándékoz bennünket a megelőző módszer lelkületével, az oratóriumi életstílussal és a körülötte megszületett nagy család vidámságával.

Ma is felelni akar, velünk is. Fedezzük fel Őt és rajta keresztül hivatásunkat, közösségünket.

Örömteli volt mindezt megtapasztalni a péliföldszentkeresztai búcsún a szentmisében, a szalézi utcán vagy a rockoperát nézve. Köszönöm a jelenléteket, a közösség örömét mindenkinek, aki eljött vagy lélekben velünk ünnepelt. Vigyük tovább ezt a nyári programjainkban is:

HOL? MI? MIKOR?

Szalézi nyár

Péliföldszentkereszt
Ministránstábor
(10–17 éves fiúknak)
2015. július 7–11.

Péliföldszentkereszt
Bosco Feszt
(14–17 éveseknek)
2015. július 19–22.

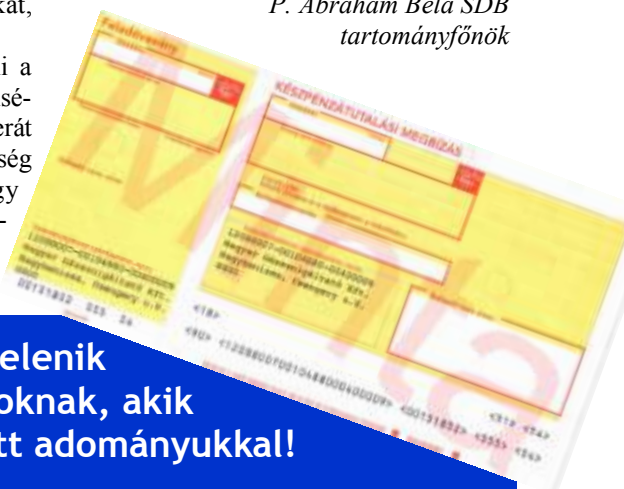
Balatonakarattya
Szalézi Part Fesztivál
(18–35 éveseknek)
2015. augusztus 5–9.

Torino
CONFRONTO
2015. augusztus 10–16.

napközi táborokba, ministráns találkozónkra, a diákoknak szervezett BoscoFesztre és a nagy záró Partfesztiválra. Csak akkor tudunk osztozni ha együtt vagyunk, csak akkor tudja ajándékokait Don Bosco neked is átadni ha vele maradsz. És ha engedjük, hogy megajándékozottak legyünk, akkor úgy tudjuk növelni, kamatoztatni a szalézi kincset ha örömmel, nagylelkűen megosztjuk.

Így Atyánk születésének bicentenáriuma újabb és újabb lelki újjászületést eredményez. „Corraggio!”

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma augusztusban jelenik meg. Isten fizesse meg nagylelkű támogatását azoknak, akik segítik munkánkat a mellékelt csekken befizetett adományukkal!

Isten egy igazi ÉDESANYÁT adott nekünk

Mária az Édesanyánk, mert gondoskodásával megtanít bennünket arra, hogy törődjünk magunkkal, egymással, a teremtett világgal, testvéreink növekedésével és azokkal, akik az életükkel együtt önmagukat is elveszíthetik.

Valóban felejthetetlen az az álom, amelyet Don Bosco az 1886. április 9-ről 10-re virradó éjszakán látott, s amelyet sírástól elcsukló hangon mesélt el. Megszámlálhatatlanul sok fiú sereglett ugyanis köré, majd azt mondták neki: „Vártunk téged! Már nagyon vártunk, és végre itt vagy, köztünk vagy!” Majd megjelent előtte egy Pásztorlány: „Emlékszel arra az álmra, amit kilencévesen álmodtál?”

Mária, Jézus Anyja nagyon erős és jelentős személyiség, olyannyira, hogy sokszor ő maga az, aki Jó Pásztorként kíséri gyermekeit Jézushoz.

Don Bosco Családjának tagjaiként nem feledkezhetünk meg Róla, mert annyi mindent tett és tesz most is. Tehát most megkérdezem tőletek: ki számotokra Mária? Kicsoda neked? Vagy nekem?

Kedveseim, emeljük tekintetünket Máriára, nyissuk ki felé szívünket és elménket, és csodáljuk meg benne az asszonyt, az édesanyát, a tanítónőt és a segítőt.

Mária elsőszülöttes asszony. János evangéliumában Jézus kétszer is így hívta, még hozzá két rendkívül fontos pillanatban: az első csodatételnél, a kánai menyegzőn (ld. Jn 2,1–12), ami után „tanítványai hittek benne”, valamint a kereszten, amikor ott állt előtte Mária és a szeretett tanítvány (ld. Jn 19,25–27).

„Mit akarsz tőlem, asszony?” és „Asszony, nézd, a fiad!” „Asszony”: az új Éva, az új Ádám anyjának neve. Az egész emberiség felébred és újjászületik Őbenne, Krisztus által. Mikor Szent Pál Isten elsőszülött Fiának emberi mivoltáról beszél, azt mondja: „aki asszonytól született” (Gal 4,4). Nem érthetjük meg a megtestesülés misztériumát, ha nem látjuk meg Benne az asszonyt. Ez azt jelenti, hogy egyre tudatosabban rá kell térnünk az emberiség útjára, amely Szalézi Családunk minden egyes tagjának hi-

vatása. Egy valódi, testvéries, szolidáris és békés emberiségért élünk és dolgozunk. Ebben pedig Ő kísér minket elsőként.

Mária számunkra Édesanya is egyben, sőt, inkább úgy mondanám, *Anyuka!* Isten egy valódi anyukát választott a Fiának. Biztos vagyok benne, hogy miközben Mária és József mellett nevelkedett, megérezte azt a meleg és befogadó szeretetet, amelyet Atyja és mindannyiunk Atyja mellett tapasztalt a mennyben.

Mária olyan volt, mint sok más anyuka. „Gyermekem, miért tetted ezt velünk? *Íme, atyád és én szomorúan keresztyünk*” (Lk 2,48). Ez a részlet is anyai szívének bizonyítéka. Milyen sokat aggodnak az anyukák a gyermekeikért!

És mit láttak a pásztorok Betlehembe érve? Talán nem egy apát és egy anyát, akik az újszülött gyermeküket dédelgették? (ld. Lk 2,16) Ezért igazi anya: mert gondoskodik rólunk! Milyen csodálatos az ajándék, amit Jézus a barátjának adott: „*Nézd, az anyád*” (Jn 19,27). Ő a mi Édesanyánk, mert gondoskodásával megtanít bennünket arra, hogy törődjünk magunkkal, egymással, a teremtett világgal, testvéreink növekedésével és azokkal, akik az életükkel együtt önmagukat is elveszíthetik...

Kedveseim! Szalézi Családként és Don Bosco barátaiként gondoskodjunk egymásról, az életről!

Ne feledjük, mit tett szeretett Don Boscónk, mikor elvesztette Margit márt: elment a Consolata-templomba és teljes őszinteséggel megújította gyermekségét és bizalmát az édesanyában, aki továbbra is vele maradt, vele és a fiataljaival.

Mi ugyanígy el akarjuk mondani ma is Máriának, hogy legyen a mi anyukánk! És tanítson meg bennünket a gondoskodásra!

Mária tanítónő is. Egy tanítónő, aki újra és újra elmondja nekünk: „Tegyetek meg mindent, amit csak [Jézus] mond!” (Jn 2,5); aki elsőként őrizte meg szívében Jézus dolgait (ld. Lk 2,51), és ugyanerre tanít bennünket is. A keresztyén az az ember, aki megőrzi szívében Jézus dolgait, és mindig ebből a kincsből merít.

Ő az az asszony és anya, akiről Jézus azt mondta Don Boscónak, hogy egyszer majd megmutatja, miként teljesítse küldetését: „Vezetése alatt igazi bölcsé válhatsz, és aki nélkül minden tudomány csak ostoba szófecsérlés” (Oratóriumi emlékiratok).

Ez a „vezetés” a tanítványok sajátja.

Végül pedig, Mária *Segítő* is egyben. Miután az Angyal meglátogatta, a már anyává lett Mária első dolga az volt, hogy Erzsébet segítségére sietett (ld. Lk 1,39 és a köv.). Az evangélium úgy írja le, hogy „*még ezekben a napokban útnak indult, és a hegyekbe sietett.*” Milyen szép kifejezése ez az egyházi és szalézi szolgálatnak! *Sietünk*, hogy gondoskodhassunk a veszélyben lévő életéről, hogy válaszolhassunk a fiatalok, legfőképpen a leginkább rászoruló kiáltására. Sietség nélkül kell *sietnünk*, hogy elegendő időt fordíthassunk feladatunkra, ahogy ő is tette: „*Még ott maradt három hónapig, aztán hazatért.*”

Kánában Mária vette észre, hogy elfogyott a bor, ő kérte Jézus segítségét, és ily módon segít ma is, hogy ne hiányozzon a vidámság az élet ünnepéből.

Kedves testvérek és nővérek, még egyszer mondom: semmitől se féljete! Mária a mi segítők, ő a mi édesanyánk és tanítónőnk, Aki segít, hogy Jézus igazi tanítványai és misszionáriusai legyünk, és emberivé tegyünk életünket, ahogy Jézus, az asszonytól született örök Ige is tette.

Bollettino Salesiano 2015/5

A szalézi animátort a tettei jellemzik

A szalézi rend ifjúságpasztorációs bizottságának tagja, a Szalézi Ifjúsági Mozgalom felelőse világ-szinten egy hetet töltött Magyarországon és látogatása során az animátorokhoz is szólt.

A fiatalok mindenhol arról kérdeznak, hogy a világ másik részéről mik a tapasztalataim. Ez azt jelenti, hogy nagyon nyitottak és érdeklődők, és a tapasztalatot, amit én adni tudok nekik, azt később próbálják majd beépíteni a saját helyi életükbe. Ez egy nagyon fontos tulajdonsága kell hogy legyen egy olyan embernek, akinek az a terve, hogy megváltoztatja maga körül a világot. Egy nagyon mély lelkiség, ami ott van bennetek, de még tanulmányoznotok kell.

Az oratórium minden ország saját kultúrájának a jellegzetességei szerint működik. Olaszországban, Európa déli részén a gyerekek azt igénylik, hogy minden nap, ha vége az iskolának, elmehessenek az oratóriumba. Latin-Amerikában más a helyzet, ott az egész délutánt az oratóriumban töltik a gyerekek, játszanak, tanulnak, esznek, és csak aludni mennek haza. Indiában és Ázsia más részein is vannak ilyenek.

Van az ünnepi oratórium, ami egy egész nap, ide reggel jönnek a gyerekek, van játék, hitoktatás (a keresztényeknek, a más vallásúaknak beszélgetés) és sok minden más, a nyári táborokat pedig a világ minden táján ugyanúgy megszervezik. Mindez más, mint a mindennapi feladatok.

Az animátorok képzése is országonként változó, Olaszországban a legkomolyabb, a leghosszabb és legkeményebb. Az az alap, hogy öt évig kell járni az oratóriumba, utána van két év arra, hogy fölbredjen benned a vágy, hogy szeretnél animátor lenni, és akkor van egy előkészület, végül pedig még három év a képzés. Ez az olasz valóság. De ott nem csak a szalézi házakban, hanem az egyházmegyés plébániákon is nagyon sok helyen működik oratórium.

De a világon sokféle és igen változatos az animátorok képzése. Nagyon érdekes például egy ausztrál tapasztalat, ahol Melbourne-ből néhány fiatal részt vett 2008-ban az Ifjúsági Világtalálkozón, és amikor hazamentek, akkor két éven keresztül együtt éltek a szalézi közösséggel, majdnem úgy, mintha ők is szaléziak lennének. Az animátorok minden hónapban egyszer egy napon találkoznak, amikor a képzések vannak, nyáron pedig szerveznek egy hét nyári tábort nekik.

Mi kell ahhoz, hogy valakiből jó animátor legyen?

Nem biztos, hogy elég egy külső jelet magunkra tenni, de az sem biztos, hogy elég, ha átvérgődünk ezen a néhány éves képzésen. Inkább arra van szükség, hogy egy kicsit más életstílusban éljünk, mint a többiek.

Hogyan tudunk animátorként élni?

Van két-három jellegzetes dolog. Az első: az animátor egy olyan ember, aki az élet teljességére törekszik. Ez a teljességre való törekvés, nem egy pillanat, hanem egy folyamat, a vágy, ami elkísér egész életen át. Teljes személlyé válni – például az iskolában, ahol a tudásról beszélünk –, egy olyan embert jelent, aki éhezik a tudásra.

A második: az emberi értékek. Egy animátornál nagyon fontos, hogy próbál minél több emberi értékkel gazdagodni a társaihoz képest. Don Bosco is, amikor azt mondta, hogy becsületes állampolgárokat akar nevelni, akkor arra gondolt, hogy egy embernek a teljességéhez fejlesztenie kell magában az emberi értékeket. Ezek közül az első érték a becsületesség és az őszinteség.

Ez nagyon fontos egy animátor életében. Őszintének lenni a társainkkal, otthon a családdal, a tanárainkkal szemben az iskolában... Bármerre járunk, őszintének és becsületesnek kell lenni. Ezért ha valaki kérdezi, hogy milyen kell hogy legyen egy animátor, akkor a legfontosabb, hogy becsületes és őszinte. Az emberi teljességnek a harmadik eleme: a mély lelkiség, amelyből egész életen át táplálkozunk. Amikor lelkiségről beszélünk, ezt nagyon nehéz értelmezni, de biztos, hogy az egész szalézi lelkiségnek az alapja a remény. Remélünk és hiszünk a jövőben, a társainkban, jó dolgokat remélünk a jövőtől és Istentől – ez az a remény, ami értelmet ad az egész életünknek és meghatározza a lelkiségünket. Ekkor értjük meg Don Bosco mondatának a másik részét is, hogy nem csak becsületes polgárokat, vagyis jó embereket, hanem jó keresztényeket is szeretne a gyerekekből nevelni.

Ez a három tehát a szalézi animátor jellegzetessége: először is, hogy meglegyen benne a vágy a fejlődésre, hogy egyre teljesebb személy legyen, a teljességet pedig a másik kettő adja, hogy őszinte, becsületes emberek vagyunk, és hogy mélyen bennünk van egy erős lelkiség. Nagyon fontos, hogy az animátorokon látsszon ez a három dolog, a képzés pedig azért van, hogy segítsen, hogy ez látható legyen.

Az is nagyon fontos, hogy animátorként tanuljunk mindenből, ami történik velünk. Amikor az oratóriumban vagyunk, ez a jelenlét nem csak azért van, hogy mindig csak adjunk, hanem nagyon sok mindent kapunk vissza, és mi magunk is nagyon sok mindent tanulunk. Az hibás gondolkodás, hogy nekünk csak adni kell. Viszont nagyon fontos, hogy a bennünk levő értékek látsszanak rajtunk, nem csak az oratóriumban, hanem a mindennapi életünkben is lássák rajtunk a társaink, hogy bátrak vagyunk, egyszerűek, egyenes, becsületes emberek... És ez nem úgy fog meglátszani rajtunk, hogy egyforma ruhákban járunk, vagy felírjuk magunkra, hanem a tetteink által, a gondolataink, a beszédünk, a kisugárzásunk fogja ezt megmutatni.

Egy flamand, aki szalézivá vált

Albert van Hecke atya 2008–2010 között állt a Magyar Szalézi Tartomány élén, Havasi József atyát követte ezen a felelős poszton. Miután átadta a tartományfőnökséget, visszatért kiinduló tartományába, Észak-Belgium és Hollandia Szalézi Tartományába. Azóta többször is járt rövid látogatáson hazánkban, most pedig húsvét után a szerzeteseknek tartott lelkigyakorlatot.

Tizenkét év római előljárással és két év magyarországi tartományfőnökség után 2010-ben tért vissza hazájába, Belgiumba. Mi történt azóta?

Amikor hazatértem Belgiumba, a tartományfőnököm azonnal bevont a munkába és igénybe vette a szolgálataimat. Négy éve a tartományfőnökség igazgatója vagyok Brüsszelben. Ez egy nagy mű, amelyhez három iskola és egy kollégium is tartozik. Egy francia tannyelvű szakiskola 850 diákkal, egy flamand nyelvű ipari iskola 250 diákkal és egy felzárkóztató iskola fiatal felnőttek számára, akik korábban nem tudták befejezni tanulmányaikat és nincsen semmilyen végzettségük. Itt 180-an vannak, majdnem mind bevándorlók, harminckét különböző nemzetből, olyanok is, akik illegálisan tartózkodnak

Belgiumban, ugyanis a belga törvény úgy rendelkezik, hogy ha egy fiatal bekerül egy iskolába, akkor nem lehet kitoloncolni az országból.

Mindezek mellett van még egy kollégium 45 diákkal, de még ez sem minden, mert két évvel ezelőtt a tartományfőnök megkért rá, hogy legyek a vezetője a VIA Don Bosco elnevezésű nonprofit szervezetnek, amely a személyes és a társadalmi fejlődésért felelős a világ tíz országában. Tizennyolc munkatárssal dolgozunk, szoros együttműködésben az állami szervekkel.

Mivel foglalkozik ez a szervezet?

Ez a szervezet öt afrikai valamint öt dél-amerikai országban segíti a szaléziak és a Don Bosco nővérek munkáját. Hároméves program szerint dolgozunk, amire az állam kötelez és a pénz 80%-át is az államtól kapjuk olyan rendszerben, hogy ha például egy 100 eurós programot akarunk indítani, akkor az állam ad 80-at, 20-at pedig nekünk kell előteremteni. Ezt a munkát nagyon szigorúan ellenőrzi az állam, ami természetes is, hiszen az adófizetők pénzéről van szó. Legnagyobb részt utcagyerekeket felkaroló műveket segítünk, szalézi nevelési és formációs terv alapján. Ez a mi szívügyünk. Van számos más szervezet, amelyek más területeken működnek, mi szaléziak vagyunk, ezért a formáció és a nevelés az a terület, amelyet előnyben részesítünk. Mi vagyunk Belgiumban az egyetlen ilyen szervezet, amely a formáció és a nevelés terén dolgozik, és ezt az emberek nagyon értékelik. Létező projekteket finanszírozunk, amelyeket a szaléziak és a Don Bosco nővérek indítanak az adott országokban.

Tudott-e időt szakítani rá, hogy figyelemmel kíséresse a Magyar Tartomány történéseit, amióta elment innen?

Sajnos nem, nincs rá időm. Az élet folytatódik tovább és a szalézinek mindig ott kell otthon lennie, ahol éppen van. Bizom a magyar rendtársakban, akik nagyon jól dolgoznak és örömmel látom, ahogy a tartomány fejlődik.

Ferenc pápa meghirdette a Megszentelt Élet Évét, ön hogy látja, mennyire aktuális napjainkban a szerzetesi élet?

Azt gondolom, hogy nagyon fontos. A szerzetesi élet hivatása megváltozott, a mai világban, főleg Nyugaton, a szerzetesi élet lényege főleg az, hogy megmutassa, hogy Isten létezik. Belgiumban és Hollandiában az emberek többsége már nem hívő. Nem ellenzik, de úgy gondolnak rá, mint valamire, ami nem valós dolog. Ez egy pozitív kihívás is a megszentelt életet élők számára, mert azt kéri tőlük, hogy hitelesek legyenek. Ha például a közösségi életéről beszélünk, akkor meg kell mutatnunk a közösségi életet. Amikor Istenről beszélünk, akkor az embereknek érezniük kell, hogy mi valóban hiszünk benne, hogy a szavaink valóban a bensőnkéből fakadnak.

Konkrétan a szalézi élet szempontjából egyre aktuálisabb, hogy a fiatalok világában megéljük Don Bosco karizmáját. Az ő nevelési stílusa mindenhol érvényes, minden kultúrában és történelmi helyzetben. Ez egy hihetetlenül nagy lehetőség számunkra. A probléma az – legalábbis nálunk, Belgiumban –, hogy a rendtársak nagyon idősek. Persze, ez nem jelenti azt, hogy nem tesznek semmit, de mivel fiatalokhoz szoktak, kihívás számukra az idősebbekkel, a felnőttekkel dolgozni. Viszont mindig vannak olyan idős szaléziak, akik jól megállják a helyüket a fiatalok között. Ez a személyiségtől függ, nem a kor a lényeg. Ismerek olyan kilencvenéves rendtársakat, akik a szívükben fiatalok, állandóan kint vannak az udvaron és szeretik őket a fiatalok, és vannak olyanok, akik negyvenévesen már öregek. Ilyen az élet.

Hány szalézi van az önök tartományában? Van új hivatás?

Százhetven körül, de az átlag életkor hetven év. Előző évben két fiatal szerzetes papot szenteltünk, de utánuk nagy űr következik. Egy fiatal rendtárs van Észak-Olaszországban, Nave-ban posztnovíciátusban, van egy jelölt, aki készül a szerzetesi életre és van három misszionárius, Indiából és Peruból.

Fontosnak tartja, hogy a fiatal szaléziak Olaszországban készüljenek a szerzetesi életre?

Hogy őszinte legyek, nem tartom a legideálisabbnak, de egy tartománynak szüksége van formátorokra. Ha ezek nincsenek, akkor sokkal jobb, ha elmennek Olaszországba, vagy egy másik országba. Egy tartománynak mindig szüksége lesz olyan rendtársakra, akik Don Bosco földjén részesültek a képzésben, mert ez a karizma Olaszországban született.

A másik dolog, hogy a formáció során nagyon fontos szerepe van a csoportnak. Ha egy novícius van, és csak őt, egyedül kell formálni, az nem szerencsés. A fiataloknak csoportban kell lenni. A jelenlegi helyzetben úgy tűnik, hogy Olaszországban lehet ezeket a csoportokat megalakítani. Ez nagyon fontos. Végére is, Don Bosco elhagyja a nemzetiségét, és belgává, magyarrá, angollá, amerikaivá válik. Fontos, hogy maga a karizma beépüljön egy nemzetre, egy nép kultúrájába. Ettől nem érzem magam olasznak, én egy flamand vagyok, aki szalézivá vált. Mint egy magyar, aki szalézivá vált. Mintha egy „szalézi nemzetéről” beszélnék, ahová mindenki viszi magával a saját népe kultúráját. Ez nagyon fontos.

Már beszélt a fiatalok vallástalanságáról. Emellett melyek a fiatalok legfőbb problémái?

A magány. Mert nem élnek családban. Egy olyan kultúrában élünk, amely szép lassan megöli a családot és ennek a következményeit tapasztaljuk az iskolákban, az oktatási intézményekben. Fiatalok, akik nem boldogok. Akik gyógyszereket szednek, stresszelnek, nem örülnek, nem vidámak. Ez azokra a fiatalokra is igaz, akik a kollégiumban laknak. A negyvenötötől tizen vasárnap estétől már bent vannak. Nem azért, mert muszáj, hanem mert ott akarnak lenni. Mert otthon nincs „otthon”, és nálunk érzik magukat otthon.

A szaléziak családias környezetet kínálnak, de ez mégsem igazi család...

Igaz, de csak azt tudjuk kínálni, amink van, amiért felelősséget tudunk vállalni. A szülőknek megvan a maguk felelőssége. Ugyanezt tette Don Bosco is: bár biológiailag nem volt apa, mégis sok fiatal benne talált egy új apára. Remélem és jó lenne, ha mindannyian megtalálnák otthon az édesanyját és az édesapát, de sokan vannak, akiknek nincs. És most jön majd azoknak a gyerekeknek a problémája – legalábbis Belgiumban –, akiket két azonos nemű szülő fogadott örökbe, mert van egy törvény, amit demokratikusan megszavaztak, és máris látjuk a problémákat, de nem tudunk tenni ellene semmit. A társadalom sajnos így válto-

zik. Egy nyugodt erőnek kell lennünk. Nem jelent semmit, ha elmegyünk tüntetni. Tennünk kell a dolgunkat, mint szaléziak, és megmutatni a fiataloknak, hogy az életet lehet máshogyan is élni.

Ön szerint mennyire aktuális és miben nyilvánul meg a szalézi munkatársak szerepe?

A munkatársak szerepe fontos, mert inkább ők tudják segíteni a családi szellem kialakítását. Két alappilléren nyugszik a szalézi tevékenység: a szerzeteseken és a munkatársakon. Az egyik csoport a valóság egyik részét tükrözi, a másik a másik részét, és ezek kiegészítik egymást. A munkatársak nem „kis szaléziak”. Van szalézi hivatásuk, a maguk sajátos szerepével, és mindig arra kellene törekedni, hogy a kettő kiegészítse egymást.

Don Bosco mindig összegyűjtötte az embereket, és a munkatársak hivatásában is talán az lenne az egyik legfontosabb elem, hogy összegyűjtsék, hogy meghívják az embereket. Nem megmaradni mindig abban a megszokott körben, ahová, mint fogadalmas munkatársak tartoznak, hanem kilépni a komfort zónából és meghívni másokat, megosztani Don Bosco művét és lelkiségét az emberekkel.

A munkatársak képzésében mit tart a legfontosabbnak?

Mint ahogy a rendfőnök a szaléziaknak mondta: az első és legfontosabb, hogy megismerjék Don Boscót. És az is fontos, hogy ismerjék az adott tartomány történetét, mert nem csak az olasz Don Boscót kell ismerni, hanem a magyar Don Boscót is, aki innen, Péliföldszentkeresztről indult, már több mint száz éve.

Jót tenni...

A nyergesújfalú Szalézi-Irinyi Középiskolában Lux Ambrus igazgató kezdeményezésére pénzzadományokat gyűjtöttek nagybőjtben a kárpátaljaiak megsegítésére, aminek eredményeképpen 220 000 Ft gyűlt össze. Ezt egy konkrét településnek küldték el, illetve a helyi plébánosnak, hogy célirányosan kaphassák meg a segílyt a hiányt szenvedő családok.

Az akciónak nemcsak a pénzgyűjtés volt az értelme, hanem az is, hogy tudatosítsák a diákokban a tőlünk pár száz kilométerre zajló eseményeket. Hogy nemcsak a kárpátaljai magyaroknak, hanem minden ott élőknek meg kell küzdenie a nélkülözéssel, a háborúval.

Ez az akció egyben lehetőséget kínált az evangelizációra, a krisztusi tanok élővé tételére, a szolidaritás, együttérzés, az empátia és az érzelmi intelligencia fejlesztésére. A tanárok a „jóreggeltek” során és az osztályfőnöki órákon magyarázták meg a diákoknak a gyűjtés értelmét, közben ők is formálódtak, a keresztény értékrend alapján próbálták közösen ala-

kítani diákjaikat és magukat.

Az akció végén Fülöp János atya, helyi plébános a következő köszönő levelet juttatta el az iskolának:

Tisztelt Igazgató Úr!

Mindenekelőtt egyházközségeim nevében szeretném megköszönni Önnek, az iskola dolgozóinak és diákjainak azt a mérhetetlenül nagy kedvességet és segítséget, amelyet felénk árasztanak.

Az itt élő szegény sorsú emberek nagyhéten Krisztus minden emberre kiáradó áldozatára tekinthettek föl, amely a Mindenható szeretetét tükrözi felénk, emellett az Önök áldozatára is föltekinthettek, amely szintén krisztusi. Sokan közülük sírva fogadták az elkészített csomagokat mondván, hogy a segítség nélkül nem lett volna mit helyezni a páskás kosarukba húsvétvasárnap.

A csomagok kiosztásának egyébként még nincs vége. Húsvét előtt húsz csomagot állítottunk össze 100 000 Ft értékben,

amelyek tartalmazták az alapvető élelmiszereket (lisztet, olajat, rizst, sonkát húsvétra stb.), 12 000 forint értékben három gyerek ruhában részesült, a maradék 108 000 forintból nemsokára újabb csomagokat fogunk összeállítani és szétosztani a rászoruló családoknak.

Engedje meg kedves Igazgató úr, hogy még egyszer megköszönjem segítségüket, figyelmességüket és szeretetüket, amelyet a Jóisten fizessen vissza Önöknek!

Üdvözlettel: János atya

Bicentenáriumi vándorkiállítás

A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium az első állomása a Don Bosco bicentenáriumi vándorkiállításnak, amely április 20-án nyílt a z iskola Gimi Galériájában.

A kiállítást Salagala Rajesh szalézi atya nyitotta meg, majd B. Varga Judit történész, muzeológus beszélt a kiállított képekről, amelyek Don Bosco életét kísérik végig, és a kiállított bördökről, amelyek a tavaly meghirdetett verseny legjobb alkotásai.

Don Bosco születésének kétszázadik évfordulója alkalmából még 2014 szeptemberében a Magyar Szalézi Tartomány „A mi bördünk, a Te ötleted” címmel hirdetett vetélkedőt általános- és középiskolás diákok számára, ahol egy „bördnyi tartalommal” kellett bemutatni, hogy mit jelent számukra Don Bosco, Boldog Sándor István, illetve a Szalézi Család. A versenyben 33 bördött vett részt, a legjobbnak ítélt bördökből tíz került kiállításra

A parvánokon látható képeken és az alattuk levő szövegen keresztül Bosco Szent János életének állomásairól informálódhat a szemlélő, melyek segítenek még jobban megismerni a szalézi rend alapítójának életútját, születésének kétszázadik évfordulója alkalmából.

A vándorkiállítás május első hetében indul tovább, és megfordul majd az ország több iskolájában is.

„Újrakezdjük!”

A szalézi animátorok tavaszi országos találkozója április 17-19-én zajlott Szombathelyen „Újrakezdjük!” címmel.

A találkozó témája ezúttal igen összetett: szó volt a szerzetesi élet magyarországi újrakezdésének huszonöt éves évfordulójáról, érintve Szombathely szalézi múltját, valamint születésének bicentenáriumi éve lévén kihagyhatatlan volt Don Bosco, és végül példaképéről, Szalézi Szent Ferencről is esett szó. A szombathelyiek nagyon lelkes házigazdáknak bizonyultak, akik gondosan készültek erre az alkalomra, hiszen ilyen országos animátor találkozót itt még nem tartottak. A helyi szalézi közösség is derekasan helytállt: Jakab atya mosolygó arcával már a megérkezés perceitől kezdve találkozhatott mindenki, de Péter, Gábor és Derossi atyák is végig jelen voltak a fiatalok között.

Ezeknek a közösségi alkalmaknak a fő célja az, hogy lelkiekben gazdagodjanak és megerősödjenek az animátorok, de főleg hogy egymással találkozzanak és megosszák tapasztalataikat, jókedvüket. Emellett az animátori képzés részeként előadások hangzanak el, a műhelyekben új ötletekkel lehet gazdagodni, de az sem hagyható ki, hogy nem csak a szórakozásban, hanem az imádságban is egyek lehetnek a fiatalok. Ezen kívül a helyszínről is sok információt kapnak, és a helyi animátorok is bemutatkozhatnak – személyesen és szervezőként.

Az utazás a péntek délutáni forgalomban szinte mindenkinek hosszabbra sikerült a tervezettnél, így eléggé késői, de annál szívélyesebb köszöntéssel kezdődött az első „igazi” program: a szindarab.

Minden szalézi helyszínenk van valami jellegzetessége, Szombathelyen ez a színházterem, ahol ez a találkozó is zajlott. A szombathelyi fiatalok birtokba veszik, belakják a színháztermet, amelyet azok a régi szaléziak hagytak nekik örökségül, akik „tudtak nagyot álmodni”. Itt minden jeles dátum, ünnepi esemény jó alkalom arra, hogy használják a színházat, ahol megőrizték és ma is művelik Don Bosco oratóriumának ezt a jelentős elemét.

A szindarab jeleneteiben az animátorok előtt megelevenedett a szombathelyi szalézi történelem jelene és kezdetei, majd Don Bosco egy fiktív álma, amelyben korán elhunyt édesapját idézték meg,

végül példaképével, Szalézi Szent Ferencel is találkozott. A „társulat” főleg animátorokból áll, akikhez szívesen csatlakoznak a gyerekek és felnőttek is, de fellépnek a szombathelyi rendház szalézi szerzetesi közösségének tagjai is.

Az est végén elcsendesedett a fiatalok vidám csapata. Levonultak a kriptába, ahol Csány Péter szombathelyi igazgató atyától az itt nyugvó néhai szaléziakról hallottak lelkesítő szavakat.

A szombati nap Ábrahám Béla tartományfőnök atya előadásával kezdődött, amelyben Don Bosco és Szalézi Szent Ferenc kapcsolatáról beszélt. A tartományfőnök előadása után műhelyfoglalkozásokat kínáltak a szervezők, mégpedig négy helyszínen és témában: játék és akció, oratóriumi helyzetgyakorlatok, életre nevelő színpad és a szalézi munkatársak és fiatalok együttműködése témában. A műhelygyakorlatok során elgondolkodtató, tanulságos információkat kaptak az animátorok, de nem mulasztottak el egy alkalmat sem a nevetésre.

Délután a szeszélyes időjárást miatt kis késéssel, de végül mégis elindultak a csapatok a játékos barangolásra a városban, ahol már várták őket a házigazdák, különböző helyszíneken és jelmezekben,

érdekes feladatokkal és újabb ismeretekkel. Rövid pihenő után Depaula Flavio atya a „pizsama-imáról” tartott előadást, amelyet egy bensőséges szentségimádás koronázott meg.

De a napnak ezzel még koránt sem volt vége: este Tóth Magdus mélyre ható koncertje és vietnami teaház várta az animátorokat, és még egy mini-tűzijáték is belefért a véget érni nem akaró, hajnalba nyúló együttlétbe.

Vasárnap a helyi hívekkel együtt vettek részt a fiatalok a szentmisén a szombathelyi Szent Kvirin szalézi templomban, ahol Havasi József atya, az újrakezdés tartományfőnöke buzdította a fiatalokat.

Szombathely első alkalommal adott helyet egy ilyen rendezvénynek, és megérdemlik a köszönő, elismerő szavakat, hiszen derekasan kitettek magukért. Ez az animátor találkozó egy tipikus szalézi ifjúsági ünnep volt: egyszerre oldott légkörű ifjúsági találkozó és képzés, információcsere, ismerkedés, közös lelkeségi elmélyülés, imádság, éneklés, zene, tánc... És közben a résztvevők egy kicsit ismerkedhettek a várossal és a szalézi történelemmel is.

Köszönjük, Szombathely! ❤

Megemlékezés

A Don Bosco Ifjúsági Ének- és Zenekar alapításának negyvenedik évfordulóján

Az Egyetemi templomban szentmise keretében adtak hálát január 31-én a Don Bosco Ifjúsági Ének- és Zenekar megalapításának negyvenedik évfordulóján. Az ünnepi szentmisében megemlékeztek a kórusalapító, Dauner János szalézi atya születésének századik évfordulójáról is.

A Bosco Szent János születésének kétszázadik évfordulóján bemutatott ünnepi szentmisét Bábel Balázs kalocsakecskeméti érsek celebrálta, aki köszöntőjében elmondta, hogy régi ismerősként és barátként érkezett az ünnepre, hiszen végzős kispapként tanúja lehetett a kórus alapításának, majd egykori prefektusként is közelről követhette az Egyetemi templomhoz és a Központi Papnevelő Intézethez kötődő énekkar életét.

A szentmisén koncelebrált Cserháti Ferenc püspök, Ábrahám Béla jelenlegi és Havasi József egykori szalézi tartományfőnök, Puskás Attila, a kórus jelenlegi lelkivezetője, Kránitz Mihály „tisztelbeli kórustag”, a PPKE professzora, Rónaszéki Gábor, a központi szeminárium rektorhelyettese, valamint számos pap, akik a negyven év alatt kapcsolatban álltak az énekkarral.

A szentmise keretében a zenekar Mozart Koronázási miséjét játszotta Benyus Sándor és Bakonyiné Marton Katalin vezényletével. Szólistaként közreműködött Sellei Etelka, Heim Mercedes, Molnár András és Cser Péter.

A szentmise előtt *Gyökereink, múltunk és jelenünk* címmel színdarab keretében idézték fel Don Bosco életét és a kórus történetét, az előadás során a több mint száz fős kórus minden tagja színpadra lépett. A misét követően vetített képek segítségével

emlékeztek az elmúlt négy évtized eseményeire.

Az ünnep végén a szeminárium földszinti termében az ének- és zenekar képviselőit két fiatal megkoszorúzta a Bosco Szent János ereklyéjét tartalmazó, tavaly felavatott emlékművet, valamint Dauner János atya domborművét. A koszorúzás kapcsán Havasi József felidézte személyes emlékeit a mindig vidám János bácsiról, akit tizenöt évesen ismert meg, és aki nagy hatással volt a saját papi, szerzetesi hivatásának kialakulására is.

A Don Bosco Ifjúsági Ének- és Zenekar alapításának negyvenedik évfordulója alkalmából *Sursum corda!* címmel emlékkönyv jelent meg a kórus tagjainak, alapító családjainak, valamint lelkivezetőinek visszaemlékezéseivel.

Dauner János (1915–2002) szalézi szerzetes atya egész életét Istennek, a fiataloknak és az egyházzenenek szentelte. Az ifjúság szeretetét küldetesként élte meg, akárcsak nagy példaképe, Bosco Szent János, a szalézi rend alapítója. A kommunista hatalom éve alatt templomi énekkarokba toborozta a gyermekeket. Szervezőtehetségének, szakmai tudásának, sugárzó egyéniségének köszönhetően az ének és zene által sok fiatalot vezetett Istenhez. A Don Bosco Ifjúsági Ének- és Zenekart 1975-ben

alapította a budapesti Egyetemi templomban, és 1998-ig volt karnagya. Az énekkarban az óvodástól a felnőttekig minden korosztály megtalálható, akik az ő útmutatását és Bosco Szent János lelkiességét követve folytatják a megkezdett munkát. Céljuk, hogy hűek maradjanak alapítójuk kéréséhez:

„Kedves Gyermekeim! A Rátok bízott talentumokkal jól sáfárkodjatok, mert a Jóisten bizony bőven adott Nektek! Nagyon kevés gyermeknek adatik meg az együtt zenélés fölemelő, léleküdtető, szépítő, nemesítő öröme az Úristen dicsőségére! Mindig éljetek velem, de soha ne éljetek velem vissza! Mindig vigyázzatok magatokra és egymásra, nagyon szeresétek egymást! Mindig legyetek jók és vidámak!”

A Don Bosco Ifjúsági Ének- és Zenekar ifjabb Benyus Sándor és Bakonyiné Marton Katalin vezetésével jelenleg is az Egyetemi templom egyházzenei szolgálatát látja el, valamint felkéréseknek eleget téve vendégszerepléseket is vállal. Az általuk előadott művek köre felöleli az egyházi év ünnepeit és az európai zene-történet széles palettáját. Repertoárjukon százhusz-száznegyven mű szerepel, illetve önálló zenekari műveket is játszanak. Az elmúlt években több CD lemezük is megjelent.

*Szöveg: Magyar Kurír
Fotók: Thaler Tamás*

Negyven éves a Don Bosco Kórus

Dr. Kránitz Mihály teológia professzor, PPKE

Adjunk hálát Istennek, a mi Mennyei Atyánknak, hogy ebben a százmunkra sokszoros jubileumi évben megadta a lehetőséget, hogy együtt, itt az Egyetemi templomban ünnepeljük Bosco Szent János születésének 200. évfordulóját.

Örül ma az Anyaszentegyház, és vele örülünk mi is, mert olyan példaképünk van a szalézi rend alapítójában aki, – amint a szentmise első könyörgése imádkozta – atya és mester mindannyiunk számára. Azért mindannyiunknak, mert Bosco Jánost nemcsak a rendtársai tartják nagynak és követendőnek, hanem, amint ez különösen a szentek egyik jellemzője, valóban egyetememes módon képes lelkiségének követésére hívni. Isten iránti feltétlen szeretet, a Szentlé-

lekre való ráhagyatkozás, Szűz Máriának és földi Édesanyjának a tisztelete, az Egyház szeretete, a kicsinyek, különösen a gyerekek felkarolása, a közösség kialakítása, lelkipásztori módszereinek kidolgozása és megosztása, saját emberi korlátainak ismerete, és ugyanakkor minden tehetségének az üdvösség munkájába való állítása, egész életidejének az evangélium továbbadására és a keresztény életszemléletnek való odaszentelés jellemezte szentünket. Tapsoljuk meg Don Boscót, aki az Égben közben jár értünk, és a mennyország ablakából most letekint ránk! Mondjuk együtt: Éljen Bosco Szent János!

Rá, két évszázad múltán is úgy tekintünk, mint aki itt van közöttünk, egyrészt a magyar szaléziak eddigi 102 éves magyarországi lelkipásztori szolgálatával, de úgy is mint Bosco Szent János XXI. századi magyar képviselőivel és legfőképpen az ő lelkületének megjelenítésével. Sokunknak nagy öröm volt a letelepedés centenáriumi ünneplése és Bosco Szent János ereklyéinek zárandoklata Magyarországon. Tapsoljuk meg őket és mondjuk: Éljenek a szalézi atyák!

És itt meg kell emlékeznünk egy tőlünk karnyújtásnyira élt kiváló szalézi atyáról, aki pontosan 100 éve, vagyis 1915-ben, még pontosabban Don Bosco születése után 100 évvel született, és ő nem más, mint: Dauner János bácsi! Tapsoljuk meg János bácsit és mondjuk: Éljen Dauner János bácsi!

Most idézzük fel az ő alakját, hogy még közelebb érezzük őt is Bosco Szent Jánossal együtt magunkhoz. A 12 éves fiatal Nyergesújfalun a Szalézi Intézet szelleme ragadta meg és tartotta meg 2002-ig, haláláig a kapott hivatásban. Noviciátusát és teológiai tanulmányát – a számunkra is kedves helyszínen – Péliföldszentkeresztben végezte, majd 1942. június 16-án Serédi Jusztinián bíboros szentelte pappá. Ezután biológiai-földrajz szakos tanári diplomát szerzett, de a Zeneakadémián és a Kántorképzőn is képezte magát. Mint a Szentlélek hárfája a földi és az égi harmóniában szerzett így jártasságot.

Gyakorlatilag végigélte a „rövidnek” mondott XX. századot, a nagy háborútól, az 1920-as, 30-as évek szellemi-lelki-kulturális virágzásán át a II. világháború borzalmas esztendein keresztül, a rendi felosztás gyötrelmeit, a háttérbeszorítást, rendtársa, a vele egyidős Boldog Sándor István vértanúi helyállását is megélve, egészen a rendszerváltás előtti évtizedek szabadság utáni vágya apró lépéseinek a megtapasztalásáig, valamint egy csoda, az ő „gyermek”, a Don Bosco Kórus születésének és fejlődésének örömeig.

Tapsoljuk meg a Don Bosco Ifjúsági Ének-és Zenekart! És mondjuk: Éljen a kórus és éljen a zenekar! ... És a szólísták is!

János bácsi östehetség volt. Megtudta szólítani az embereket. Különösen a gyermekek értették meg a szavát és a szívét! Igazi pap volt, jó pásztor, amilyenek Jézus és Don Bosco, a lelki életben mestere elképzelte a tanítványokat. „Vigyázzatok meg ne vessetek egyet se, a kicsinyek közül!” Tudott vidám lenni és derűsen komoly a hivatása végzésében. Nem volt magánélete. A hobbija a munkája, az emberekért végzett lelkipásztori szolgálat volt, s ezt a nap 24 órájában, főállásban teljesítette. Ő maga is azt tartotta főparancsnak, amire Jézus tanította övét: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be az Isten Országába!”; „Aki viszont tud olyan kicsi lenni, mint egy gyerek, az a legnagyobb a Mennyek Országában!” János bácsit ezek az elvek vezérelték, és tett szert igazi evangéliumi, pedagógiai tudásra, mely őt is megtartotta az Úristen közelében és másokat is oda tudott vezetni.

1975 nemcsak szentév volt az egyház életében, amit Boldog VI. Pál pápa hirdetett meg, hanem a Don Bosco kórus és zenekar kezdete is. „Valami szépet Istennél” – fogalmazhatnánk meg az alapítás szándékát. 40 év az ószövetségi választott nép számára a vándorlás ideje, 40 év Mózes és Illés számára is a hegyen való tartózkodás, Jézusnak pedig a pusztában töltött ideje alatt kialakul és határozottá válik Isten akarata és elgondolása.

A kórus is felnőtt lett, de úgy, hogy „gyerek” maradt! Isten gyermeke, a mennyei Atyáé, János bácsié Don Bosco szellemében. Kaptunk, kaptatok egy örökséget, egy hagyatékot, amit nem szabad eltékozolni. A kincs itt van előttünk és ők a legkisebbek, akikről a Szentírás úgy nyilatkozott, hogy a gyermekek ajka hirdeti Isten dicséretét. Tapsoljuk meg gyermekeinket, a jelenlegi és leendő kórustagokat és mondjuk: Don Bosco áldd meg gyermekeinket!

Mi a nagy, a nagyszerű a kórusban? Éppen ez a kicsiség, az Isten gyermekség, vagyis a gyermekek szeretete. Minden értük van, ahogy János bácsi idejében is: a próbák, a szentmisén való énekek, az ünnepeken való fellépések, a nyári zenei táborok, évközi kirándulások, lelkigyakorlatok, kiscsoportos találkozók, vidám bálók és farsangok. Mindig első a család! A közösség! És a kórus is egy család és ebben a családban még a felnőttek is fiatalok maradnak. Nem? Figyeljétek meg!

Mi a csodálatos és felemelő a kórusban?

A minőség iránti magas fokú igény! Itt nincs pardon! Az istengyermekség nem infantilizmus, hanem egy hivatás komolyan vétele. A lélek derűjével áldozatokat is vállaló magatartás. Ha már az egyik dologban hűséges vagyok, akkor a többiben is az leszek. „Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű” – tanítja Jézus. A sok száz egyházi énekes szereplés, koncert belföldön és külföldön mind ezt igazolja.

A négy évtized alatt a kórusnak mással össze nem téveszthető hangja lett, majdnem olyan mint az angyaloké! Mivel a mennyországot hozzák le mindenegyes énekszóval, hangszeres megszólalással, vagy egy gyönyörű szépen kintartott hanggal. Ezt igazolják a karácsonyi zenés áhítatok, vagy a nagybőjti alkalmak, ahol a zene és az irodalom, a művészet és a lelkiség kapcsolódik össze. Egy *quadrum*

koncert, egy Requiem az életünk része és sokszor erőt, bátorítást adó üzenet.

Testvérek! A kórus a miénk és a kórus mindenkié! Minden egyes tagnak bele kell adni tehetsége legjavát. Még a tiszteletbeli kórustagnak is! Itt kell megemlékeznünk azokról a lelki atyákról, akik előttünk jártak és a kórus útját egyengették. Közülük az első: Khirer Vilmos atya, aki felfedezte János bácsit az Egyetemi templom számára, továbbá a Központi Szeminárium előljárói, akik a kórus felnőtté válásához hozzá járultak, van köztük érsek, püspök, teológiai tanár, és plébános. És itt van egy adósságunk, mégpedig a megemlékezés Tarjányi Zoltán néhai prefektusra, professzorra, lelkivezetőre, János bácsi barátjára, aki nemrég távozott el közülünk, s most János bácsival a mennyei kórusból néz le ránk. Adj Uram, örök nyugalmat neki! És az örök világosság fényeskedjék neki! Nyugodjék békében! Ámen.

De van még egy évforduló, ami a Don Bosco kórushoz kapcsolódik. Lelkivezetője az idén ünnepli pappá szentelése 25. évfordulóját: Tapsoljuk meg és mondjuk: Isten éltesse Attila atyát!

János bácsi tudatosan készült munkája továbbadására, s ezt a saját nevelésű kórusból meg is tudta oldani. A most 50. születésnapját ünneplő Benyus Sanyi és Marton Kati együtt biztosítják a zenei élet minőségét. Tapsoljuk meg őket és mondjuk: Éljen Kati és Sanyi, a kórus vezetői!

Kedves Kórustagok! Nővéreim és Testvéreim! Kedves Gyerekek, Fialalok és Szülők!

Ferenc pápa tanításából tudjuk, hogy a család semmi mással nem pótolható közösség. Itt születik és növekszik fel az ember, tanul meg imádkozni, élni, dolgozni, szeretni. A sok-sok család, mely a kórust alkotja egy még nagyobb családban az Egyház közösségében talál újabb otthonra! Építsétek tovább ezt a családot is, az Egyházat, gyermekvállalással, a neveléssel, az énekre, a zenére nyitott művészi készségek fejlesztésével, saját lelki élethez elmélyítéssel, és az áldozatok vállalásával is, mert ezzel, mint Don Bosco apostoli munkát végezték. A név kötelez: Don Bosco kórus vagytok! Most Titeket ünnepelek, és itt most közületek mindenki negyven éves!, mert a Don Bosco kórus Ti vagytok! Isten éltesen Benneteket, a Boldogságos Szűz Mária, a Keresztények Segítségére oltalmazzon, Don Bosco Szent János és Dauner János bácsi imái kísérjenek Titeket élethez minden napján Isten és az Anyaszentegyház dicsőségére. Ámen.

„Mi hiányzik még?

Az, hogy ne csak szeressék a gyerekeket, hanem a gyerekek is tudják, hogy szeretik őket.”

(Don Bosco, Római levél, 1884)

KEDVES FIATALOK!

A bicentenárium évében vagyunk! Azt ünnepeljük, hogy Isten 200 évvel ezelőtt Don Boscót ajándékozta az Egyháznak, sőt az egész társadalomnak. A három éves előkészület során próbáltuk még jobban megismerni őt. De mit jelent ismerni Don Boscót? Azt jelenti, hogy elsősorban mint pástort ismerjük, akinek a lelkipásztori szeretet teljesen meghatározta az életét, és nekünk is ezt javasolja, mint az élet iskoláját.

Ferenc pápa mondja, hogy a nép szívéhez szóló küldetés nem életünk egy része vagy díszítőeleme, amit elhagyhatunk, nem függelék vagy csupán egy életünk sok összetevője közül. Olyasvalami, amit nem tudunk kitépni önmagunkból, hacsak nem akarjuk tönkretenni magunkat. Mi vagyunk a küldetés ezen a földön, ezért vagyunk ebben a világban. Fel kell ismerünk, hogy meg vagyunk bélyegezve a megvilágosításra, megáldásra, éltetésre, felemelésre, gyógyításra, szabadításra vonatkozó küldetésünk által.

Lassan kezdődik a nyár, több szabadidőd lesz. Az, hogy mit fogsz csinálni ezzel az idővel tőled függ, de ne felejtse el, hogy küldetésed van. A személyed és tetteid által áldhatsz, éltethetsz és felemelhetsz valakit, de sajnos fordítva is igaz. Neked kell döntened, hogy milyen küldetés leszel! Légy bátor és kövesd Don Boscót!

Ewa Gamón, FMA

Animátor
talpalávaló
van der Meer Dorkától

Akkor is...

Közeledik a nyári szünet, a szabadság. Letehetjük az iskolai kötelezettségeink súlyát és teljes valónkkal a szabadidőnknek élhetünk. Mire fogjuk felhasználni?

Kezdődnek a táborok, nyári oratóriumok, fesztiválok. Akár szervezőként, akár résztvevőként vagyunk jelen, mindannyian ugyanazt képviseljük. Szalézi animátorok vagyunk, vagy annak készülünk, egy lelkiesség hat át bennünket, ami nem csak a valahova tartozás örömét adja meg számunkra, hanem igen komoly felelősséggel is jár. Példaként járunk az utcákon, az emberek, és persze elsősorban a fiatalok, gyerekek között. Több időt töltünk velük, nagyobb hatással vagyunk rájuk. Itt a lehetőség, hogy elindítsuk őket a fölfelé vezető úton.

Hogyan legyünk rájuk jó hatással, hogyan alakítsunk ki velük szeretettel teli kapcsolatot? Hogyan fogjunk hozzá?

Don Bosco a Római levél-ben egy igazán érdekes álom leírásával mondja el nekünk, mi történhet a fiatalokkal, ha szeretettel,

figyelemmel vagy ha belefásulva, velük kevésbé törődve vagyunk jelen köztük. Az álomban két korábbi növendéke mutatja meg neki, hogy milyen volt az oratórium a kezdet kezdetén, mekkora öröm, bizalom és szeretet uralkodott a növendékek és az előjárók között, majd hogy a későbbiekben mennyire megváltozott a helyzet, eltűnt a bizalom, unottságot látott a gyerekek arcán, és a szaléziak is csak immel-ámmal voltak köztük. Kétségbeesve kérdezte a mellette álló növendéket, vajon mi változott, hol csúsztak el a dolgok, mit csinált rosszul:

– Mi hiányzik még?

– Az, hogy **ne csak szeressék a gyerekeket, hanem a gyerekek is tudják, hogy szeretik őket.**

– Hát nincs szemük? Hiányzik belőlük az értelem világossága? Nem látják talán, hogy amit értük tesznek, azt mind irántuk való szeretetből teszik?

– Nem. Ismétlem, ez mind nem elég.

– Akkor hát mi hiányzik még?

– Az, hogy **szeressék őket a nekik tetsző dolgokban, és pedig úgy, hogy részt vesznek gyermeki kedvteléseikben. Így aztán fokozatosan megértik, hogy szeretik őket azokban a dolgaikban is, amelyek természetüknél fogva kevésbé vannak tetszésükre, mint a fegyelem, a tanulás, az önmegtagadás. Így ezeket is megtanulják szeretettel végezni.**

[...] Az Oratórium mostani megváltozásának az az oka, hogy az ifjak nagy részének nincs bizalma az előjárókban. Hajdan a szívek tárva-nyitva álltak az előjárók előtt, mert a fiatalok szerették őket, s készségesen szót fogadtak nekik. Ma ellenben az előjárókat úgy tekintik, mint előjárókat, nem pedig mint atyákat, testvéreket, jóbarátokat. Azért inkább félik, mint szeretik őket. Ha tehát azt akarjuk, hogy egy szív s egy lélek legyenek Jézus szeretetében, akkor el kell távolítani a bizalmatlanság végzetes sorompóját, s helyébe a szívélyes bizalmat kell helyezni. Hogy tehát az engedelmisség vezesse a növendéket, mint ahogyan az édesanya a kisfiát vezeti. Akkor uralomra jut az Oratóriumban a béke és a hajdani vidámság.

– Mit tegyünk hát, hogy eltávolítsuk ezt a sorompót?

– **Legyen meg a családiasság a fiúkkal, különösen a játékidőben.** Családiasság nélkül nem lehet szeretetet kimutatni, viszont enélkül nem várható bizalom. **Aki azt akarja, hogy szeressék, bizonyítsa be, hogy szeret.** Jézus Krisztus kicsiny lett a kicsinyekkel és hordozta gyengeségeinket. Ő a családiasság atyamestere. A tanító, akit csak a dobogón látnak, csak tanító és semmi több. De ha részt vesz a gyerekek játékában, akkor testvérukké válik. Ha valakit csak prédikálni látnak a szószéken, azt mondják róla, se többet, se kevesebbet nem tesz, mint a kötelességét. De ha játék közben jó szót szól a gyerekekhez, szava, mint a szerető jóbaráté. Hány és hány megtérést ért el Ön a szavaival, amelyeket egészen váratlanul belesúgott valamelyik fiú fülébe, amikor az éppen önfeledten játszott. **Maga is szeret, aki tudja, hogy szeretik, és mert szeretik, mindent elér, különösen az ifjagnál.** Ez a bizalom mintegy elektromos kontaktust létesít az ifjak és az előjárók között. A szívek megnyílnak, felfejlik kívánságaikat és felfedik hibáikat.

A recept igazán egyszerűnek tűnik. Jelen lenni, együtt lélegezni velük, mindenre odafigyelni, nem elítélni őket. Mellettük lenni, fogni a kezüket, húzni felfelé őket és nem lehajolni hozzájuk. Persze, az egyszerűségében áll a nehézsége is, hiszen fásztató átadni önmagunkat nekik. De azok, akik már megtapasztalták ennek a gyümölcsét, tudják, hogy igazán megéri.

Kedves Fiatalok! Ne féljeteK szeretni a fiatalokat! Ne ijedjeteK meg attól, ha nem első pillantásra alakul ki a bizalom, a szeretet. Akkor is szeresséteK őket, ha hátat fordítanak nekteK, imádkozzateK értük és még jobban figyeljeteK oda rájuk, előbbutóbb meg fogjateK fogni a kezeteKet!

SERDÜLŐKNEK!

Pélibődszentkeresztben 2015. július 19-22. között egy újragondolt, új kontösben, új néven megrendezésre kerülő program vár az idén: a **BoscoFeszt!**

A rendezvény szervezői a szalézi tábor és fesztivál elemeit igyekeznek összeolvasztani azoknak, akik még nem vehetnek részt a Part Fesztiválon, de nem szeretnék kimaradni a közös szalézi élményekből.

Az esemény mottója: „*Egy Bosco köt össze*” - utalás egyfelől arra, hogy bár sokfélék vagyunk, mégis egy családba tartozunk, akár az erdő fái és bokrai (bosco=erdő), egyikünk sem elhanyagolható, mindenkinek megvan a maga szerepe (ld. Szalézi Értesítő, 113. évf. 1. szám, Szalim-oldal). Másfelől, Don Boscót vizsgáljuk, hogy mi mindent tett a fiatalokért a kezeivel, lábaival, szemével, szájával és szívével, hogy az egyes találkozásokban hogyan ragadta meg a fiatalokat és indította el, segítette őket az Üdvösség felé vezető úton.

Az egyre részletesebb programot, információkat már követni lehet a www.szalim.hu/boscofeszt internetes oldalon és a facebook-on is. Néhány részletet persze itt is felvillantunk. ©

A program szerves részét képezi a mottó és a téma kifejtése, valamint számos, választható szabadidős tevékenység. A reggeli indítást követően a délelőttök inkább az alkotó és szellemi műhelyekkel, míg a délutánok a strandolással, sportolással, bajnokságokkal fognak telni. Az esti programok táncházat, élő zenét, tábortűzet, éjszakai játékot, hajnali túrát ígérnek. A helyszín varázsához tartozik a templom, a kálvária, az elszigeteltségből fakadó csend, a természetvédelmi terület szépségei és az élő szalézi mű, amely itt kezdődött el hazánkban már több mint száz éve.

Minden 14-17 éves fiatal nagy szeretettel várunk (befejezett 7-11. osztály), a részvételi költség 5000 Ft, jelentkezni a fent említett oldalon keresztül egy űrlap kitöltésével lehet.

Üdvözlettel a szervezők

„Ugye idén is lesz Szalézi PartFesztivál?” - ez a kérdés hangzik el már hónapok óta sok-sok kis beszélgetés közepette, és a válasz természetesen IGEN, idén, 2015-ben Bosco Szent János 200. születésnapján is megrendezésre kerül a **Szalézi PartFesztivál**.

Harmadik alkalommal várja sok szeretettel a Szalézi Ifjúsági Mozgalom a fiatalokat a Balaton parton egy hatalmas közös ünneplésre.

2015. augusztus 5-9. között Balatonakarattyán (ugyanott ahol eddig, csak a postacím változott) várjuk azokat a 18 és 35 év közötti fiatalokat/felnőtteket, akik tartalmas kikapcsolódásra vágnak a nyáron. Ebben az évben sem maradnak el a fergeteges koncertek, elgondolkodtató előadások, pihentető strand, a nyári punnyadásból kimozdító sportversenyek. Bár elsősorban rendalapító atyánk születésnapját fogjuk ünnepelni, megemlékezünk a szerzetesek évről is. Előadásokat hallhatunk szerzetes atyáktól, nővérektől.

A programról folyamatos információáramlást a www.szalim.hu/fesztival honlapon találsz, és kövess miniket facebook-on. Jelentkezés május 1-től! Ne feledd: „*Tegyed a jót, vigyed a jót!*” :) Örömteli lelkesedéssel:

A szervezők

FIATALOKNAK!

MEGSZÓLALT A CSENGŐ.

ÁTKOZOTT CSENGŐI MINDIG FÉLBESZAKÍTTJA A JÁTÉKOT!

DLEN!
DLEN!
DLEN!
DLEN!

ITT AZ IDŐ A TANULÁSRA.

SOKKAL ROKONSZENVESEBB VOLT NEKI A TANÍTÁS VÉGÉT JELZŐ CSENGŐ. ILYENKOR KILÓTT ÁGYÚGOLYÓKÉNT ROHANT KI, ELÉRT MINDEN SAROKBA, MOZGÁSBAN TARTOTT MINDENKIT. VOLT EGY CSAPATA IS, AHOI Ő VOLT A KAPITÁNY.

Jaaaaa!!!

DE EGY NAPON...

MI VAN VELE?

NÉHÁNY NAPJA MÁR CSAK TÁVOLRÓL FIGYEL BENNÜNKET AHELYETT, HOGY VELÜNK JÁTSZANA, VALAMI BAJA VAN.

ÉN LÁTTAM, HOGY SÍRT.

SÍRNI? ŐT UGYAN, MENJ MÁR!

DON BOSCO, AKI GONDOS FIGYELEMMEL KÖVETTE, MAGÁHOZ HÍVTA.

MONDJA CSAKI ÖNNEK MINDENT MEGTESZEK.

MEGTESZEL NEKEM EGY SZÍVESSÉGET? DE NEM SZERETNÉM, HA VISSZAUTASÍTANÁL.

SZERETNÉM, HA ELMONDANÁD NEKEM, MIÉRT VAGY NÉHÁNY NAPJA ILYEN BÜSKOMOR.

ÉN... KÉTSÉGBE VAGYOK ESVE. NEM TUDOM, MIT TEGYEK.

HÁT TE LENNÉL A HÍRES CARMAGNOLAI BANDAVEZÉR? ÉS NEM TUDOD MEG AZT SEM ELMONDANI, AMI ELSZOMORÍT?

NEHÉZ EZT ELMONDANI. A PAJTÁSAIM ÁLDOZNI MENNEK, DE ÉN NEM MEHETEK. KIVÜLRŐL NEVETEK, DE VALÓJÁBAN BELÜL NAGYON SZOMORÚ VAGYOK.

MINDENT MEGÉRTETTEM. NYUGTALANÍT A LEJKISMERETED ÉS SZERETNÉL BOCSÁNATOT KÉRNI ISTENTŐL. ÍGY VAN? EZT GYORSAN ÉS KÖNNYEN RENDBE HOZHATOD: MENJ ÉG GYÓN-TATÓ ATYÁHOZ ÉS KÉRD MEG, HOGY SEGÍTSÉN. ENNYI.

TÖBB PAP IS JÖTT A VÁROSBÓL
GYÓNTATNI, DE A LEGTÖBB FIÚ
MÉGIS DON BOSCONÁL GYÓNT.
MAGONE MISI MÉG AZNAP ESTE
KOPOGTATOTT DON BOSCO
AJTAJÁN.

TALÁN
ZAVAROK... DE AZ
ÚR OLYAN SOKÁIG
VÁRT RÁM, ÉS NEM
SZERETNÉM, HA MÉG
HOLNAPIG VÁRNIA
KELLENE.

DON BOSCO SEGÍTSÉ-
GÉVEL MAGONE A MEG-
FÉSZÍTETT LÁBAI ELÉ
HELYEZTE APRÓ
BÜNEIT, AMELYEK NEKI
OLY NAGYNAK TÜNTEK,
ÉS MEGBOCSÁTÁST
KÉRT. DON BOSCO PEDIG
FELOLDOZTA.

KÖSZÖNÖM,
DON BOSCO!
MOST IGAZÁN
BOLDOG VAGYOK!

MÁSNAP AZ UDVARON ISMÉT
A CSAPAT ÉLÉRE ÁLLT
A VIDÁMSÁG KIRÁLYA.

NA, MI VAN,
MOST MÁR
NEM ZAVAR
A CSENGŐ?

HA TANULNI HÍV,
ANNAK NEM ÖRÜLÖK, DE
HA A TEMPLOMBA SZÓLÍT,
AZ NEM ZAVAR, MERT
ÖRÖMMEL MEGYEK TALÁL-
KOZNI A BARÁTOMMAL,
JÉZUSSAL.

BARÁTSÁGÁNAK JÉZUSSAL VÁRATLAN KÖVET-
KEZMÉNYEI IS VOLTAK. AMIKOR AZ EGYIK CSO-
PORTBAN EGY FIÚ OCSMÁNY VICCEKET KEZ-
DETT MÉSÉLNI, Ő HATÁROZOTTAN KÖZBELÉPETT.

Fiiuuuu!!
?

ELMENT
AZ
ESZED?

NEKEM?
NEM TE VAGY A
BOLOND, HOGY ILYEN
DISZNÓSÁGOKAT
MESÉLSZ?

EGYSZER DON BOSCOVAL VÁSÁ-
ROLNI MENTEK A VÁROSBÁ, MEG-
HALLOTTA, AMINT EGY FIÚ DURVÁN
KÁROMKODIK

MIT VÉTETT
NEKED ISTEN, HOGY
ILYEN DURVÁN
SÉRTEGETED?

DE MAGONE MÁSFÉLE HARCOKAT IS MEGVITOTT JÉZUSÉRT.

NEM JÓL ÁGYAZTÁL BE. CSINÁLJUK CSAK EGYÜTT ÚJRA, ÉS ESTE MINDJÁRT JOBBAN FOGSZ ALUDNI.

MISI, SEGÍTESZ NEKEM CIPŐT PUCOLNI?

EGY PILLANAT, ÉS JÖVÖK.

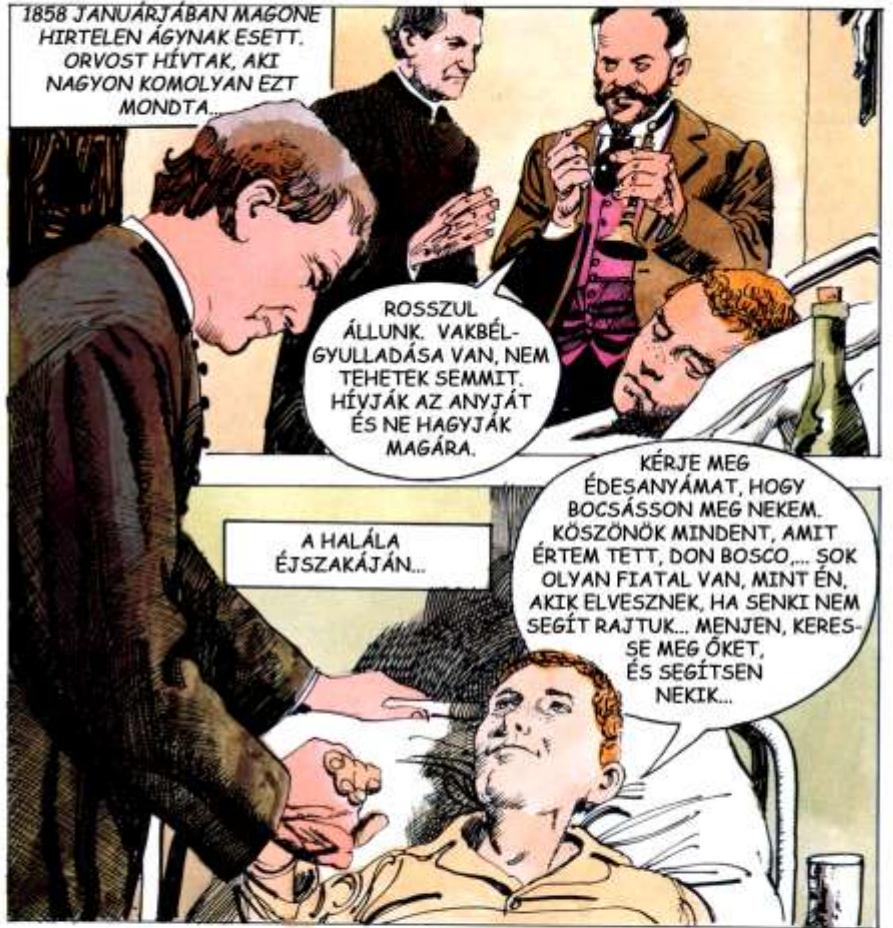

1858 JANUÁRJÁBAN MAGONE HIRTELEN ÁGYNAK ESETT. ORVOST HÍVTAK, AKI NAGYON KOMOLYAN EZT MONDTA...

ROSSZUL ÁLLUNK. VAKBÉLGYULLADÁSA VAN, NEM TEHETEK SEMMIT. HÍVJÁK AZ ANYJÁT ÉS NE HAGYJÁK MAGÁRA.

A HALÁLA ÉJSZAKÁJÁN...

KÉRJE MEG ÉDESANYÁMAT, HOGY BOCSÁSSON MEG NEKEM. KÖSZÖNÖK MINDENT, AMIT ÉRTEM TETT, DON BOSCO... SOK OLYAN FIATAL VAN, MINT ÉN, AKIK ELVESZNEK, HA SENKI NEM SEGÍT RAJTUK... MENJEN, KERESSE MEG ŐKET, ÉS SEGÍTSÉN NEKIK...

HAJNALBAN MEGHALT. MÉG 14 ÉVES SEM VOLT.

IGAZAD VAN, MIHÁLY: SOK OLYAN ELHAGYOTT FIÚ VAN MÉG, MINT TE. MOST MÁR A MENNYBEN VAGY, SEGÍTS HÁT NEKEM, HOGY MEGTALÁLJAM ŐKET ÉS SEGÍTHESSEK NEKIK.

SAJNOS NEM KELLETT TÚL MESSZIRE MENNIE, HOGY RÁJUK TALÁLJON. VASÁRNAP A SEMMIREKELLŐK BANDÁKBA VERŐDVE CSÚFOLTÁK AZ ORATÓRIUMBA IGYEKVŐ FIÚKAT.

TE SZAMÁRI! NE MENJ A PÁPOKHOZI!

INKÁBB GYERE IDE, MI PÉNZBEN JÁTSZUNK!

NEMSOKÁRA MEG IGAZI HÁBORÚT JÁTSZUNK MAJD.

"MAJD HA MI, SZALEZIAK OLYAN SOKAN LESZÜNK..." MERT MOST DON BOSCO MELLETT CSAK RUA VOLT, CAGLIERO, FRANCESIA, GHI-VARELLO, PROVERA, BONETTI, ÉS MÉG NÉHÁNYAN. DE DON BOSCO NEM VÁRTA, HOGY ELJÖJJEK HOZZÁ, ELÉJÜK MENT.

1862 NYARÁN DON BOSCO KIRÁNDULT A FIÚKKAL MONFERATÓBA. AMIKOR MEGÉRKEZTEK MONTE-MAGNÓBA...

GYERTEK, EMBEREK! EGY REZESBANDA!

EGY TIZENKÉT ÉVES FIÚCSKA A BARÁTAIVAL JÁTSZOTT A PATAKNÁL. AMIKOR MEGHALLOTTA A REZESBANDA HANGJÁT, ROHANT A PIACTER FELE. ÁTVEREKEDTE MAGÁT A KIVÁNCSI NÉP KÖZÖTT ÉS MEGÁLLT AZ ELSŐ SORBAN. DON BOSCONAK FELTÚNT A KIVÁNCSI FIÚ, DE KÜLÖNÖSEN A LÁNGVÖRÖS HAJA. A ZENE SZÜNTEBEN MEGSZÓLÍTOTTA...

HOGY HÍVNÁK?

LUIGI LASAGNA.

BESZÉLHETNÉK AZ APÁDDAL?

HÁROM ÉVE MEGHALT. CSAK ANYÁM VAN.

SAJNÁLOM. ELJÖNNÉL VELEM TORINÓBA?

MIT CSINÁLNÉK ÉN OTT?

TANULNÁL, MINT A TÖBBIK, AKIK VELEM VANNAK. SZÓLJ ÉDESANYÁDNAK, HOGY HOLNAP JÖJjön EL A PLÉBÁNIÁRA, BESZÉLNÉK VELE.

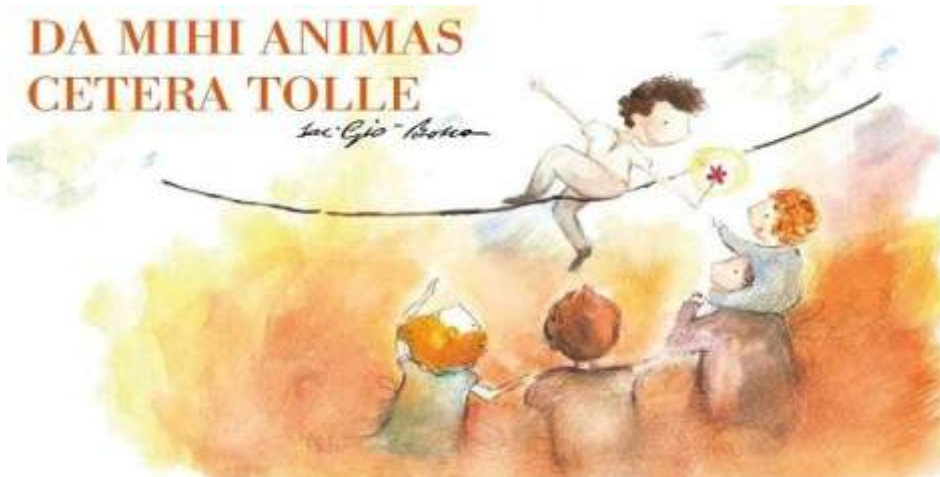
FOLYTATJUK...

Lehetőségek szabadsága

Tizenhat-huszonöt éves fiatalokkal beszélgetve élethelyzettől függően boldogan mesélnek a jövőbeni, vagy a kevésbé derülátók a beszűkült lehetőségeikről, egyesek pedig már a kilátástalanságukról. Ezen beszámolók háttérében van optimizmus, hit, realitás, önámítás, megalkuvás, lemondás és még sorolhatnánk. Mindegyikük keres valamit, de sokszor nem tudják, hogy mit. Visszatérő probléma az a jelenség is, ha valami nem úgy sikerül, ahogy elgondolták, akkor másokat hibáztatnak, a környezetükben, életükben, társaikban csak a negatívát veszik észre, és folyamatossá válik a hiányérzetük. Feszültségeik levezetésére túlzásokba esnek, ami nem feltétlenül az alkohol, a drog, lehet ez a teljesítő képességeik határait súroló sport, veszélyes vállalkozás, szeretetkapcsolatokat kizáró, vagy beszűkítő munkamánia, a külső meghökkenítő megváltoztatása, és a kínálat még igen gazdag. Ilyenkor nincs fontolgatás azzal kapcsolatban, ha másban sikertelenek, akkor jó-e, ha a túlzásokba menekülnek, például egy védő- és biztonsági felszerelések nélküli sziklamászásba, vagy vízisízésbe mezítláb, a vezető és mentőmellény nélküli raftingba, stb. Nincs mérlegelés, hogy ezekben benne van-e a szépség, a másik meglátása, a felelősség, a másikat is felemelő, segítőszeretet vagy csak a „nekem jó”, az önőség. Sokszor nincs mögöttük egy olyan bennük bízó, általuk elfogadható, szavahihető személy sem, akinek véleménye, esetleges tanácsa számukra hiteles.

A múltban a sok nélkülözést, szeretetlenséget, kihasználást megélt, gyakran rafinált fiatalok számára mérvadó Don Bosco, aki úgy bízott fiaiban, hogy azok hittek az ő bölcs meglátásaiban. Reálisan ítélte meg őket, tetteiket, erőfeszítéseiket. Tanácsaival önmaguk megismerését, példájával és az együttesen megélt élményekkel segítette őket abban is, hogy higgyenek a Gondviselésben, önmaguk munkájában. Mindig elkülönítette a talmi az igaz értéktől. Tudta, hogy a fiatalok által fontosnak tartott – nem mindig Don Bosco által közvetített – értékek alapján maguknak kell végigjárni a saját életútjukat. Ez ma sincs másként. Tisztában kell lennünk azzal, hogy a nehézségektől nem védhetjük meg fiataljainkat. Az út sok belső harccal is jár, de Don Boscótól tanulva bízunk kell abban is,

hogy kaptak annyi erőt, hogy mernek szembemenni a hamissal, és mernek kiállni a környezetüket jobbító meggyőződések értékeik mellett. Így még szabadok maradhatnak, ha mások furcsán is néznek rájuk.

A fiatalokkal foglalkozók gyakran esnek abba a csapdába, hogy az ő elismerésüket mindenáron keresve a saját értékeiknek is hátat fordítanak. Igaz, jó fejnek tartják őket, de nem biztos, hogy a fiatalokat segítik az ő értékeik megtalálásában, a feléjük küldött „jó fej” visszajelzések nem biztos, hogy építik őket. A csak az elismerést szem előtt tartó felnőtt, pedagógus elvesztheti értékeit, mert a „jó fejség” gúzsba köt. A fiatalok sokszor talán nem így látják, de előbb-utóbb felismerik, ki vezeti őket az ő belső nyugalomuk útjára. Ebben van vidámság, kultúrált szórakozás, erőfeszítés valamint problémák, kudarcok megbeszélése, de az eredmény a fiatalok akarata az ő alkotó, szeretetteli, közösséget építő, értéket teremtő boldogságuk megtalálása. Tapasztalatok nélkül nehéz belátni azt, hogy a rossz nem biztos, hogy céltalan, az is a javukra válhat. Komoly nevelői kihívás annak a bizalomnak a kialakítása, amely egy olyan meggyőződést alapozhat meg, hogy lehetőségük van minden rosszat jóvátenni, csak akarniuk kell. A lehetőségek megtalálása nehéz dolog, ehhez kell a bizalomteli kapcsolat, amelyben őszintén megnyílhat a fiatal. Ha nem is mi vagyunk ezen személyek, akkor nem toladókó módon, de támogatunk kell őket abban is, hogy megtalálják az ő lelki és szellemi vezetőjüket, mert a lehetőségek hitet és erőt adnak,

megnyugtatnak.

Sokszor említett példa 1841-ből a „haszontalan kölyök”, akít a sekrestyébe betérve hiába hívott a sekrestyés ministrálni, nem tudott, s ezért el akarta kergetni. Don Bosco azonban elutasítva a bántalmazást és felismerve a hitben való tájékozatlanságát, barátjának nevezi őt. Szívélyes bizalmat „szeretetteli emberi kapcsolatot” sugallva felé, okosan alkalmazkodva az ő hitbéli és egyéb tudatlanságához egyénileg, majd barátaival együtt hívta őt tanulni. Így építette le Bartolomeo Garelli bizalmatlanságát. Megelőző módszerében a szeretetteljesség, szeretetre méltóság sokak bekapcsolódását hozta.

„Ehhez az első tanítványomhoz mások is csatlakoztak, a tél folyamán pedig olyan felnőtteket tanítottam, akiknek különleges hitoktatásra volt szükségük, gondolk itt elsősorban a börtönből szabadultakra.

Ekkor tapasztaltam meg kézzelfoghatóan, hogy mikor a börtönből szabadult fiatalok rátaláltak egy jóságos kézre, amely gondot visel rájuk, velük volt ünnepeken, segített nekik munkát találni egy tisztességes munkaadónál, olykor-olykor meglátogatta őket, akkor ezek a fiatalok jó útra tértek, elfelejtették a múltat, jó keresztények és jó állampolgárok lettek.” (Bosco, 2012., 136.)

Felhasznált irodalom

Bosco János (2012). *Oratóriumi emlékiratok*. Don Bosco Kiadó, Budapest

Sajókazai

„szösszenet”

Ebben a 3100 főt számláló faluban is a kazincbarcikai szaléziakhoz tartozik a katolikus templom, így a vasárnapokon kijárva mi misézünk kb. 50-60 hívőnek. (A faluban 3 templom sorakozik egymás mellett; a katolikus, a református és az evangélikus.) Ezen túl heti rendszerességgel hittan oktatást és más lelkipásztori feladatot is ellátunk. A Balassi Bálint Általános Iskola 260 tanulója közül néhányan vannak csupán, akik nem roma származásúak. És ezzel el is értünk arra a lényeges pontra, amely a falu jelentős összetételét, kultúráját és mentalitását nagymértékben meghatározza. Azt hiszem, ezen felállással nem csupán ennek a településnek kell szembenéznie. Mindezek mellett nagy hangsúlyt kap az iskolában tanítók és dolgozók hozzáállása. Tapasztalataim állandóan megerősítenek abban, hogy vannak még pedagógusok, akik munkájukat nem a pénzért végzik, hanem hivatástudatból teljesítik. Szeretettel és önzetlenül, nagyon kevés sikerrel kísérve. Jómagam, mint hitoktatást végző szalézi, nem mentesülök a nehéz helyzetek és még nehezebb sorsok kihívása alól.

Szegénység, kilátástalanság, munkanélküliség és sok más probléma nehezedik az itt lakók vállára. A nyomorban élők válasza és magatartása legtöbbször indulattal teli, mert a halk suttogást, csöndes figyelemfelhívást sehol sem hallanák meg. A követelőző megnyilvánulások mélyén azonban ott lappang az elutasítottság, el nem fogadottság néma kiáltása, amely sokszor helytelen önsajnálataba űzi az itt lakó kisebbséget. A gyerekekkel és a fiatalokkal mégis foglalkozni kell! Nem a sikerért, hanem valami többért. A Súlyom-telepi házzsentelések alkalmával is megtapasztalt egyszerűség és kedvesség, valamint az elfogadottság érzése azt erősítette meg bennem, hogy érdemes kiállni és küzdeni. Voltak szép templomi műsoraink, vidám rajzos, vetítés hittanórák, közös szalonnasütések, játéknapok, valamint péliföldszentkeresztli lelkigyakorlatos részvétel, ahol kiderült: van igény a szépre és a jóra. A bőség csak úgy ér valamit, ha van mögötte önzetlenség is. Legtöbb esetben nem az adományok a fontosak, hanem egy közösen eltöltött nap a fiatalokkal, műsorpróbák, olykor egy kedves, odafigyelő és bátorító szó; de leginkább, egy Jelenlét. Szívvel – lélekkel! Hogy nem fölöslegesek. Köszönet a fiataloknak, hogy megmutatják, mit tudunk tenni és mire van még szükségük!

Szalézi Pedagógiai Alapképzés - SZAPA Az első csoport tapasztalatai

A SzAPA egy új képzési program, amely a formális képzés színtere. A résztvevők tudást szereznek és cserélnek Don Boscoról, a szalézi rendről és pedagógiáról, találkozási pont a szaléziak különböző tevékenységi színterein dolgozó munkatársak, szerzetesek és világiak számára, valamint lelki-szellemi műhely, ahol a résztvevők együtt mélyülnek, és tanulnak önmagukról, a közösségről, s egyben alkotó módon formálják a programot magát is. A képzési programot Gulyás Péter és Lázár László trénernek vezetnek és kísérik.

2014 októbere és 2015 márciusa között Ábrahám Béla tartományfőnök atya, Vitális Gábor, Depaula Flavio és Andrásfalvy János atyák, Koblencz Attila pedagógiai igazgatónk, Némethi Sándorné gazdasági felelősünk, a hat szalézi iskola igazgatói és igazgatóhelyettesei, valamint a Szalézi Kft. igazgatója 120 órás akkreditált képzésen vettek részt Péliföldszentkeresztben. A Szalézi Pedagógiai Alapképzés (SZAPA) célja a szalézi intézmények pedagógusainak szemléletformálása, amelyen első csoportként a tartományi előljárók és az intézmények vezetői vettek részt, de 2015 szeptemberétől a képzési lehetőség megnyílik minden szalézi iskolában dolgozó pedagógus előtt.

A szalézi képzést öt alkalommal három-három napon tartották Péliföldszentkeresztben bentlakásos képzés formájában. A csoport munkáját trénerként Gulyás Péter, a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorációs Irodájának vezetője és Lázár László, a budapesti Corvinus Egyetem Vezetéstudományi Intézetének docense segítették. A Szalézi Pedagógiai Alapképzést „Szerzetesi pedagógia” címmel a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola akkreditáltatta, a képzés azonban Don

Bosco szalézi pedagógiájára alapozott. A képzés alapját a Vitális Gábor tartományi vikárius és Koblencz Attila pedagógiai igazgató által spanyol nyelvből lefordított szakmai anyag adta.

Az összesen tizenöt napos tréning során minden napunk közös imával indult, a tréningfeladatok lezárását követően pedig szentmisével zárult. A napi feladatok megoldása során sokszor találkozhattunk Don Bosco lelkületével, elveivel és módszereivel, amely sokat segített mindannyiunknak. Az együtt töltött 120 óra alatt a csoport igazi közösségként aktívan működött együtt a feladatok megoldása során, a hat intézmény vezetői között pedig példás munkatársi kapcsolatok alakultak ki – mindannyiunk örömeire és hasznára. Lélekben gazdagodva, a szalézi pedagógiában megerősödve folytathatjuk munkánkat.

Szeptemberben újabb szalézi képzés indul Péliföldszentkeresztben a képzésből eddig kimaradt igazgatóhelyettesek, valamint az iskolákban és más szalézi szervezetekben dolgozó 18 pedagógus részvételével, majd a következő tanév második félévében újabb 18 fő (óvónő, tanító és tanár) kap lehetőséget a szalézi pedagógia alapelveinek és gyakorlatának megismerésére.

Ifjúság

Szlávik Adél

„Mi mindenben felelünk”

Beszámoló a jesolói „Festa dei Giovani” ifjúsági találkozóról

Idén tavasszal is megrendezésre került a Festa dei Giovani, Olaszországban Triveneto tartományban. Az alkalomra 7000 fiatal jelentkezett! Már hagyománynak mondható, hogy egy kis csapat magyar szalézi fiatal is részese az eseménynek. Idén is elindult a „Szalim járát”, hogy együtt ünnepeljünk az olasz fiatalokkal Don Bosco születésének 200. évfordulóján.

Még mielőtt részt vettünk volna az ünnepen, megálltunk Udinében, ahol Juhász Marci és Fekete Csaba jelenleg gyakorolják az olasz nyelvet. A közösség tagja Don Iginio Biffi, aki 12 évig volt a Triveneto tartomány ifjúságpasztorációs felelőse. A szombati nap délelőttjén vele beszélgettünk, megosztotta velünk gondolatait arról, náluk hogyan működik a Szalézi Ifjúsági Mozgalom. Este már részesei voltunk az előkészületeknek Jesolóban, ahol az előkészületi estén már szerencsénk volt találkozni don Ángel Fernández Artime rendfőnökkel, aki „jóéjszakát”-jában megköszönte a fiatalok munkáját.

Az esemény témája Don Bosco és Don Rua találkozásának történetén alapult. A fiatalok egy igazán izgalmas történeten keresztül mutatták be, hogy a nehézségeket úgy tudjuk leküzdeni, ha minden jót, ami bennünk van, megfelelünk másokkal. A történet csúcspontján megjelent a színpadon a rendfőnök atya, aki a közös szentmisét is celebrálta. Csodálatos élmény volt hallgatni Don Bosco tizedik

utódát!

Délután a workshop-é volt a főszerep, szalézi csoportok, szervezetek mutatkoztak be. Mirco Costello, aki részt vett a 2014-es Szalézi Part Fesztiválon, itt is táncokat tanított, az udvaron pedig élő csocsó és légvár várta a fiatalokat. Közben a rendfőnök atya sem pihent, egy közös beszélgetésen lehetett vele részt venni. A beszélgetés után sikerült vele néhány szót váltanunk, és kérésünkre üzent a magyar fiataloknak is. (Természetesen a közös selfie sem maradhatott el!)

Egész hétvégén azt éreztük, hogy Don Bosco valóban működik, és mindenhol ott van. A bicentenárium évében mindenhol megtalálhatjuk pólókon, buszjegyen, vagy akár egy PET palackon is, de a tárgyi dolgok mellett meg kell őt ismerünk, így tudja teljesen a szívünkbe lopni magát, és így tud vezetni minket. Az egész hétvégét átjárta egy különleges érzés. Elmondhatatlan pillanat volt számunkra, amikor a hétezer fiatal egyszerre énekelt és mobiltelefonjaink fényével betöltöttük a csarnokot. Fantasztikus és életre szóló élményekkel tértünk haza. Nagyon jó volt megtapasztalni azt, hogy bár nem beszélünk közös nyelvet, nem találkozunk minden nap, de mégis van bennünk valami közös: szeretjük Don Boscót és Jézus Krisztust, és ez a szeretet legyőz minden akadályt!

Mi ketten mindenben felelünk! szalézi ministráns- tábor fiúknak

Don Bosco születésének bicentenáriumi évében is lesz ministráns-tábor a szaléziakkal! Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök és a Don Bosco Szaléziak várnak minden 10 és 17 év közötti fiút, aki rendszeresen szokott ministrálni. A tábor július 7–11. között lesz, a sokéves hagyományhoz híven ismét Péliföldszentkereszten.

A ministráns-tábor témája az idén: a **Don Bosco találkozása a fiúkkal!** – Rua Mihály, Savio Domonkos és társaik első találkozása és kapcsolata Don Boscóval.

A táborozást a Don Bosco Szaléziak támogatják, így a teljes részvételi költség 5000 Ft/fő (vagyis napi ezer forint). A kedvezmény minden résztvevőnek jár, nem csak azoknak, akik szalézi házból jönnek. A táborba csak 10–17 éves fiúkat várunk, a program 2015. július 7., kedd 14 órától – július 11., szombat 14 óráig tart. Az oda-vissza utazást mindenki saját maga szervezi meg. A legjobb, ha társakkal, csoportban jelentkeztek, de ha valaki csak egyedül tud jönni, akkor is várjuk, itt fog találni magának egy jó közösséget.

Jelentkezés mihamarabb, de legkésőbb július 1-ig P. Ábrahám Béla SDB tartományfőnöknel a blatya@freemail.hu e-mail címen.

Szeretettel várunk!

Megfürödni Don Bosco lelkeségében

Nagyböjti szalézi lelkigyakorlat felnőtteknek

Néhány év szünet után Don Bosco születésének bicentenáriumi évében felnőtteknek is hirdettek nagyböjtnél lelkigyakorlatot a Don Bosco Szaléziak 2015. február 27. és március 1. között Péliföldszentkereszten, Ábrahám Béla tartományfőnök atya vezetésével.

Péliföldszentkereszt még éppen csak hogy ébredezett téli álmából. A tavaszt csak egy csokornyí hóvirág jelezte, amit valaki a keresztút IX. állomása elé ültetett. A lelkünket Béla atya előadásai ébresztgették, testünket pedig Géza testvér kitűnő kávéi Celestina mama kávézójában, amit időnként már „kinő” az ide látogató társaság.

Az igazi pedagógia mindig lelkeségből fakad, és a lelkeség próbája mindig az, hogy hogyan válik másokért végzett szeretetcselekedetté, például a nevelésben. Don Bosco életének eseményein keresztül igyekeztünk megérteni és elsajátítani a lelkeséget, vagy legalább egy morzsányit a magunkévá tenni belőle. Azt is kerestük elmélkedéseinkben, imádságainkban, hogyan gazdagíthatja életünket, munkánkat a szalézi lelkeség a mindennapokban.

A lelkigyakorlat résztvevői – mintegy hatvan felnőtt – között voltak szalézi munkatársak és szalézi intézmények dolgozói, olyanok, akik elkötelezettek a nevelés ügyében, valamint olyanok, akik hallottak Don Boscóról és érdeklődtek a lelkesége iránt. Többen érkeztek fáradtan, kimerülten az egész heti munka után és egy kis megnyugvást kerestek a régi falak között. Lehet, hogy őket nem elégítette ki ez az alkalom, mert Don Bosco nem pihenésre, hanem tettekre sarkall, munkára buzdítja követőit. Ez már a kezdő előadáson nyilvánvalóvá vált, amikor Béla atya betekintést engedett a szalézi lelkeség kezdeteibe, forrásába.

Szombaton a két délelőtti előadáson Béla atya Szent II. János Pál pápa Iuvenum Patris kezdetű levelén át ismertette Don Bosco lelkeségének gazdagságát és mélységét, délután pedig arra adott útmutatást, hogyan értelmezik a szaléziak Don Bosco lelkeségének megélését a nyolc boldogság szellemében. Egyik sem volt könnyű téma, továbbgondolásért kiállt,

ezért nagyon jó volt, hogy utána lehetőség kínálkozott kisebb csoportokban megosztani gondolatainkat.

A szentmisét Havasi József atya, korábbi tartományfőnök mutatta be, aki nélkül nem is lett volna „teljes” a lelkigyakorlat. Lelkünk „tisztára mosásában” ő is a segítségünkre sietett, ahogy Depaula Flavio atya is, akik Béla atyának és Halász István atyának segítettek a gyóntatásban.

Délután aztán következett – stílusosan – „a fáradt ember keresztútja”, felfelé a kanyargós emelkedőn a Golgota oltárig, a még kopár erdőn át, ahol a tavasz ígérete volt még csak jelen.

Az estét szentségimádással zártuk, az elmélyülésben Géza testvér gitárjátéka és éneke segített bennünket, az igazán tartalmas napot pedig hagyományos szalézi „jóéjszakát”-tal zártuk.

A vasárnap egy elmélkedéssel indult, amit Géza testvér vezetett, majd a szentmisében a nagyböjti konferenciabeszédek sorozatának második beszédét hallhattuk, amelyben az oratórium lelkeségét és pedagógiáját taglalta Béla atya, és arra adott példát, hogyan váljunk cselekvők. A záró elmélkedés a Szalézi Család szentjeit mutatta be, és alig eszméltünk fel, már véget is ért ez az igazán tartalmas hétféle.

Nagy köszönet illeti Béla atyát, aki fel-

vállalta, hogy lelkeinek szalézi gazdagságát előttünk, felnőttek előtt is feltárja, és Géza testvért, aki mindezt kézzelfoghatóan élénk is élte.

A résztvevők megmerítkeztek a szalézi lelkeségben, felfrissíthették ismereteiket és Don Boscóhoz tartozásukat és feltölthették a mai, magyar Don Boscó-i jelenlét kincseiből. Minderre nagy szükség van ahhoz, hogy a hétköznapi életben megmaradjunk ennek az optimista, vidám lelkeségnek a hatása alatt és át tudjuk adni a körülöttünk élőknek. Mindemmel érezhettük a Péliföldszentkereszten uralkodó „csodát”, az élő

P. Domitrovitsch József SDB püspök, apostoli prelátus (1893-1962)

Ma már kevesen tudják, hogy több mint négyszáz évig Magyarországon osztrák császárok uralkodtak, mint magyar királyok. Ez csak az első világháború elvesztése után szűnt meg. Így érthető, hogy az első magyar szaléziak az osztrák tartományhoz tartoztak amelyet 1926-ban átszerveztek, így 1929-ben a magyar szaléziak önálló tartományt alakítottak.

Az egykori osztrák-magyar tartományhoz nyugat-magyarországi fiatal szaléziak is tartoztak. Közülük az egyik kiemelkedő burgenlandi fiatal szalézi Domitrovitsch József volt. Családjának gyökerei horvát származásra utaltak, de ő magyarnak vallotta magát és ezt élete végéig nem másította meg.

Rendtársunk, a kiváló misszionárius 1893. március 14-én született Vas megyében, egy kis községben, Szombathelyen (ma Sumetendorf). Szegény kisparaszt szülők tíz gyermeke közül ő volt a legidősebb. Már zsenge ifjú korában megmutatkozott papi hivatása, de csak később tudott az oltár felé vezető útra térni, mert a családi gondok az eke szarvához kötötték.

A gimnáziumot Szombathelyen és Bécsben a szaléziaknál végezte. A noviciátus megkezdése előtt behívták katonai szolgálatra, de az igazgatója, August Hlond időnek előtte beöltöztette, így a reverendát viselő novíciust felmentették. Wernseebe kerül noviciátusba, majd 1916-ban letette első szerzetesi fogadalmát. Filozófiai tanulmányai befejeztével rövid ideig Pélifyöldszentkeresztben is működött, mint nevelő. Teológiai tanulmányait Foglizzóban végezte, majd Torinóban doktori fokozatot szerzett. 1923-ban szentelték pappá.

Felszentelése után, 1924-ben azt kérte előljáróitól, hogy a brazíliai pogány misszióba küldjék. Az Amazonas völgyében akkor alapított Rio Negro telepre került. Több missziós állomáson templomot, fiúotthont, sőt, kórházat is épített.

Tíz évi megerőltető missziós munka után

1935-ben hazalátogatott szüleihez, de itt sem pihent, hanem sorra látogatta a környéket és misszionált. Sajnos közben komolyan meghűlt, és súlyos, életveszélyes mellhártyagyulladás a szombathelyi köz-kórházba került.

Hat hónapi kezelés után talpra állították, és hamarosan visszatérhetett kedves indiánjai közé. Folytatta, ahol abbahagyta, csak még nagyobb tempóval.

Még Szombathelyen, betegsége idején megismerkedett az Annunziata nővérekkel és megnyerte őket missziója számára. Az Annunziata nővérek virágzó rendházakat alapítottak Brazíliában, ott lepratelepen is dolgoznak és nagy megbecsülést szereztek a magyar népnek.

Domitrovitsch atya 1939-től Venezuela és Kolumbia határán, a tucanos indiánok közötti misszióban működött, ahol egy templomot, két otthont, egy kórházat és egy mezőgazdasági birtokot hozott létre. Mivel az éghajlat megviselte az egészséget, 1945-ben szelidebb vidékre helyezik. Munkájának elismeréseként XII. Piusz pápa 1950-ben kinevezte Podalia címzetes püspökévé és a Rio Negro koadjutor püspökévé, majd 1961-ben Humaitá első apostoli prelátusává.

Ebben a magas méltóságban csak fokozta munkatempóját és stílusát. Alig három hónapra a kinevezése után, mint teljesen elégtelen áldozat, angina pectorisban fejezte be életét 1962. február 27-én, 69 éves korában. Földi maradványai a maga építette székesegyház oltárának talpzatában pihennek Humaitában.

Amikor visszatekintünk az elmúlt száz évre, méltó, hogy megemlékezzünk és megismerjük az első szaléziakat, akik munkájukkal elindították előbb a közös osztrák-magyar, majd az önálló Magyar Szalézi Tartományt. Örömmel és büszkén tekinthetünk rájuk, hiszen az ő munkájuk példa értékű volt, ez volt a záloga annak, hogy a szaléziak gyökeret ereszthettek hazánkban.

✠ Dr. Papp Antal
ügyvéd
1947-2015

A Magyar Szalézi tartomány mindig hálás azoknak, akik kivették részüket a nehéz újrakezdésben. Köszönet a Mindenhatónak, hogy támasztott derék és lelkes embereket, akik önzetlen munkájukkal támogatták Társaságunkat!

Különösen is hálásan emlékezünk Papp Antal ügyvédre, akit a Jóisten 2015. április 5-én, húsvét reggelén vett magához. Hosszú, türelmesen viselt betegsége végén a betegek szentségével megerősítve távozott az élők sorából. Papp Antal igen nagy segítségünk volt, főleg a vizsziagénylésekben. Időt és fáradságot nem sajnálva mindig a rendelkezésünkre állt. Nehezen tudom elképzelni, mi lett volna velem, ha nem lett volna az én jó Tóni barátom. Hazatérésem után azonnal rendelkezésemre állt, és mindenben segítségem, tanácsadó volt. Ő volt az első, aki Don Bosco díjban részesült. Remélem, hogy most Don Bosco Atyánk különös szeretettel veszi őt körül az Örök hazában.

Dr. Papp Antal 1947. április 19-én született Budapesten, buzgó keresztény családban. Mindig hűséges tagja volt egyházunknak és állandó segítségével a Magyar Szalézi tartománynak.

2015. április 24-én az óbuda szalézi kápolnában búcsúztunk el kedves Antal testvérünkötől. Emlékét szeretettel őrizzük.

P. Havasi József SDB

Győzzük le a gonosz erőket jóval!

Ártatlan fiatal áldozat Venezuelában

Egy tizennégy éves fiú esett áldozatául a kormányellenes tüntetéseknek Venezuelában. A jelentések szerint Kluiver Roa Nunezzel egy fejlődés végzett, mikor az iskolából hazafelé menet át kellett haladnia egy olyan területen, ahol a rendőrség összecsapott a tüntetőkkel. A haláleset Venezuela nyugati részén történt, a Táchira régióban, San Cristobal városában. Az információs oldalakon a világ minden tájáról kifejezték együttérzésüket a fiatal halála miatt: „Venezuela ismét gyászol egy elvesztett ártatlan életet, a halál egy tizennégy éves fiút ragadott el, egy diákot, aki előtt még ott állt az egész élet, de álmai már soha nem fognak teljesülni” – írja Javier Taeño az esetről a Blog Noticias Gaceta Trotamundos oldalán. Szembesülve a helyzettel, Francisco Méndez atya, venezuelai szalézi tartományfőnök sajtófelhívást adott ki, amelyben arra hívja az embereket, hogy „győzzék le a gonosz erőket jóval”.

A tartományfőnök üzenete:

„A venezuelai szaléziak gyászolnak, mert ismét egy fiatal venezuelait öltek meg, ezúttal botrányos módon. Fájdalmat érzünk más fiatalok miatt is, akik továbbra is különböző módon szenvednek a méltóságuk tiszteletben tartásának hiánya miatt. Azzal a reménnyel akarjuk elviselni ezt a fájdalmat, amellyel Jézus viselte, amikor megtudta, hogy unokatestvérét, Jánost Heródes palotájában lefejezték. Jézus tudta, hogy ez a fájdalom kihívás volt számára, hogy még nagylelkűbben kötelezze el magát Isten Országának hirdetésére.

Arra hívom a szalézi szerzeteseket és más nevelőket, fiatalokat és felnőtteket, akik részt vesznek a munkánkban, hogy csatlakozzanak ehhez a krisztusi gyáshoz annak érdekében, hogy tápláljuk saját reményünket és felélesszük a reményt másokban is, különösen azokban, akik bátortalanok és zavarodottak. Annak érdekében, hogy felszámoljuk a gonosz

erőket a jóval, meghívlak benneteket, hogy éljük meg intenzívebben elkötelezettségünket az élet és az igazság iránt, több imádsággal és bójttal, illetve megosztással az Eucharisztiaiban.”

P. Francisco Méndez SDB, tartományfőnök

Átölelte a támadót

Akash Bashir – ez volt a fiatal önkéntes örve, aki hősiessé fölladozta életét sokakért március 15-én, vasárnap Lahorban, megakadályozva a Jamaat ul Ahrar csoport öngyilkos merénylő tagját, hogy bejusson a hívekkel teli Szent János katolikus templomba.

Akash Bashir a szalézi műszaki iskola volt növendéke volt, amely a templom szomszédságában található Lahor túlnyomórészt keresztény Yuhannabad negyedében.

Akash tenni akart valamit Istenért, ezért vállalta, hogy önkéntes biztonsági őrként egyik társával együtt a templom kapujában figyel, hogy ki lép be. Ezt tette akkor is, amikor az öngyilkos merénylő megközelítette a bejáratot és a két őr mellett megpróbált erőszakkal bejutni a hívekkel teli templomba. Amikor Akash megállította a gyanús viselkedő férfit, meglátta a kabátja alá rejtett robbanóanyagot. Elállta az útját, megölelte a támadót, és testével pajzsot alkotva tompította a robbanás erejét. Ő életét veszítette, de megmentett sokakat.

Bátor tettének köszönhetően a halálos áldozatok száma nem lett olyan magas,

mint ahogy azt a merénylők előrevetítették.

Akash Bashir, tizenkilenc éves fiatalember, a szalézi iskola volt növendéke Lahorban, Pakisztánban. Az ő neve és a vére jelölte meg 2015 nagyböjtjének utolsó szakaszát.

A „hitgyűlölet” egy „sine qua non” az Egyházban, hogy megállapítsák, hogy valaki mártír. Ebben az esetben vitán felül áll: martire subito – mártír azonnal! Imádkozunk a fiatal keresztényekért a Közel-Keleten és Észak-Afrikában. Ugyanakkor szemléljük Akash tanulságos, megindító példáját. Mert ez a fiatal gyorsan megértette, és átvitte a gyakorlatba az evangélium lényegét: életünket adni a testvéreinkért! „Ha a búzaszem a földbe esik és elhal, sok termést hoz.”

Minden egyes misszionárius mögött, és a szalézi önkéntesek minden projektje mögött jelen kell lennie ugyanennek a vágyának: életünket adni a testvéreinkért. Vagy, ahogy Zeferino Namuncura mondta: „a népem hasznára válni”.

Köszönjük, kedves Akash!

Az életed nagyon „hasznos” volt a népednek! Megpróbálunk utánozni téged!

P. Guillermo Basañes SDB, a misszióért felelős tanácsos

Gyászolnak az aleppói oratóriumban

A Szíriában több mint négy éve folyó erőszakos, ádáz háború ismét lesújtott az aleppói Don Bosco oratóriumra: ezúttal két fiatal animátort gyászolnak, akik édesanyjukkal együtt távoztak az élők sorából.

Munir El Rai, a Közel-Kelet Szalézi Tartomány tartományfőnöke nagy szomorúsággal közölte a hírt a két fiatal testvér, Anwar és Misho Samaan, és édesanyjuk Minerva haláláról, amelyet egy rakéta okozott, amely április 11-én a házukra esett.

Sajnos, Szíriában a háború még ezekben a napokban is tart, ami nagy szenvedéssel és sokak halálával jár, minél intenzívebbé válik a konfliktus – írja a tartományfőnök.

Anwar és Misho egész gyermekkorát és ifjúságát a Don Bosco oratóriumban töltötte. Anwar, az idősebb 1993-ban született, Misho pedig 1998-ban, az életük még alig kezdett kibontakozni. Mint animátorok, sokak szívében hagyták az öröm és az életszeretet emlékét.

Azért imádkozunk, hogy a feltámadt Úr békéje és reménye érje el a vérző Közel-Keletet.

P. Munir El Rai SDB, a Közel-Kelet

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Boldogságra születve, öröme találva! – Csány Péter atya vezetésével közel 70 fiatal vett részt a 17 év felettiek számára meghirdetett nagyböjti lelkigyakorlaton Péliföldszentkereszten február 20. és 22. között. Péter atya előadásain keresztül egy spirituális záródoklaton indulhattunk el, amelynek folytatása – úgy gondolom – már rajtunk múlik. A kiscsoportos beszélgetéseken egymást is gazdagíthattuk gondolatainkkal, tapasztalatainkkal. A közös megosztások, beszélgetések mellett szentmisén vettünk részt, a szombat estét pedig egy szép szentségimádással zártuk – köszönet érte Elvi nővérnek. Itt mindenki Isten tenyerére helyezhette gyógyulásra váró lelki sebeit, bűneit. A szentségimádás alatt és után gyónásra és lelki beszélgetésre is lehetőségünk volt. Szombat délután közösen imádkoztuk el a keresztutat, melynek különlegessége volt, hogy az állomások elmékedéseit az egyes kiscsoportok hozták.

Ezen a hétvégén megtanultuk, hogy merjünk elcsendesedni és ebben a csendben találkozni Istennel és önmagunkkal. Tanuljunk meg megbocsátani – akár másoknak, akár magunknak – és engedjük, hogy Isten begyógyítsa sebeinket! Ezekkel a gondolatokkal indultunk neki a nagyböjtnak és bízunk benne, hogy a hétvégén kaptak sokáig elkísérnek minket!

Horváth Melinda

Keresztút Boldog Apor Vilmos püspök emlékére – A sokéves hagyománynak megfelelően nagyböjti ötödik vasárnapján, „fekete vasárnap”, március 22-

Hálaadás ötvenöt év papi szolgálatért

Péliföldszentkereszten 2015. február 15-én, vasárnap, a 10 órai szentmise keretében adtuk hálát P. Havasi József és P. Halász István pappá szentelésének 55. évfordulójáért, akiket együtt szenteltek pappá 1960. február 11-én Torinóban, a szalézi rend központjában. A szétszórás idején külföldre kényszerültek távozni, hogy befejezhessék tanulmányaikat és megvalósíthassák hivatásukat: szerzetes papok legyenek.

– Az ötvenhárom szentelendő között volt négy magyar is. A mise reggel 7-kor kezdődött és eltartott vagy 11 óráig. Az akkori bíboros, Maurilio Fossati szentelt bennünket a torinói Segítő Szűz Mária bazilikában – meséli visszaemlékezéseiben Havasi József atya. Sorsuk különbözőképpen alakult: Havasi atya 30 év ausztriai szolgálat után állt a magyar szaléziak élére, Halász atya pedig Olaszországban szolgált, onnan tért haza az újrainduláskor Magyarországra, Havasi atya hívására, és aktívan vette ki részét a tartomány újjáépítésében. A négy együtt szentelt magyar szalézi közül hárman élnek, Csizmazia Ernő atya jelenleg is Ausztriában tartózkodik.

Péliföldszentkereszt – A nagyböjti ifjúsági lelkigyakorlat résztvevői

Péliföldszentkereszt – A serdülők nagybőjti lelki napjainak résztvevői

Péliföldszentkereszt – A keresztet a papság vitte le a Golgota-oltártól

én, hagyományosan 15 órakor elindultak a környékbeli hívek az erdei út mentén felállított stációk felé, gerendákból ácsolt, nagy keresztet hordozva. A keresztutat a helyi esperes Nyíri Róbert atya szervezte, ő hívta a környékbeli plébániák közösségeit Péliföldszentkeresztre, akikhez csatlakozott néhány távolabbi plébánia is. A hívet idén Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök vezette. Az állomásokon Boldog Apor Vilmos püspök életéről elmélkedtek, felosztva a települések között az elmélkedések szövegeit.

A keresztút a Golgota-oltár előtt ért véget, ahol Béla atya megköszönte mindenkinek a részvételt és megáldotta a híveket. A gerendákból ácsolt keresztet a papság vitte vissza a keresztút tövébe.

Lengyel Erzsébet

Van igény a lelki életre – Serdülők nagybőjti lelki napjai 2015.

– Péliföldszentkeresztben 2015. március 20–22. között zajlottak a serdülők nagybőjti lelki napjai Salagala Rajesh atya vezetésével. A mintegy hetven résztvevő zöme ez alkalommal Kazincbarcikáról és környékéről érkezett.

A szaléziak közül jelen voltak még Kukuczka Robert atya és Tran Dinh Biet Pál atya Óbudáról, Paduraru Ági nővér Egerből, Khangchian Margaret nővér Mogyoródról, Kirner Gábor testvér és Márkus Zoltán atya pedig a népes kazincbarcikai csoporttal érkezett. Az ő beszámolóját olvashatják:

Évente két alkalommal, nagybőjtben és adventben is rendezünk lelkigyakorlatokat a serdülő fiatalok számára. A gyorsan növekvő fiataloknak idővel megszokottakká válhatnak ezek az alkalmak, de mégis jó dolog az, hogy újabb résztvevők jelentkeznek.

Mi is így voltunk, amikor Kazincbarcikáról elindultunk. Egyáltalán nem aggódtunk amiatt, hogy nem jelentkeztek a „régiek”, mert akadtak bőven új érdeklődők. Így állt össze a mi helybeli csapatunk, és tudtuk, hogy ez a hétvége is jól fog telni. Nem csalódtunk.

Kazincbarcikáról 34 fiatal indult útnak – egyben vállalva egy belső, lelki út megtételét is. Jöttek a Don Bosco Iskolából, a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból, Balajtról, Sajókazáról és Herbolyáról is. Természetesen utunk velejárója volt a vidámság. Résztvevőink közül a sajókazai lányok jutalomból voltak – bár többen is jöttek volna, de majd legközelebb, a herbolyaiakat inkább a kíváncsiság hajtotta.

Egy ilyen találkozó alkalmával az a szép, hogy a közösség, és annak sokszínűsége minden igényre válaszolni tud. Ezen a hétvégén is megtalálták számításaikat fiataljaink. Rajesh atya jól felépített előadásai, a közös szentmisék és imádságok, csoportbeszélgetéseink és csendes perceink mindenki számára lehetővé tették, hogy keressen/találjon lelki útravalókat. Szabadidőnk pedig az ismerkedést és a már meglévő barátságok elmélyülését szolgálta. Kitűnt, hogy fiataljainkban van igény a lelki életre, még akkor is, ha ezt ők nehezen tudják kimutatni. Természetesen, mindenkinél más mércével mérhetünk, de a jó út felé való elmozdulás mindenki életében megvalósítható. Lehet, hogy csak ennyin, egy szépen felépített hétvégén múlik. Köszönet ezért mindenkinek, aki csak a legkisebbet is hozzáátette ehhez a lelkigyakorlathoz.

Hétfőn csak az arcokra kellett nézni. „Mikor megyünk legközelebb?” – hallottuk mindenfelől.

P. Márkus Zoltán SDB

Szalézi játékest Don Bosco tiszteletére – 2015. február 28-án, szombat délelben kis csapatunk célba vette a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumot. Animátor társaimmal, Kirner Gábor testvérrel majd később Andrásfalvy János atyával nekiláttunk a feladatok kiosztásának, elvégzésének és a játékos programok előkészületeinek. Ez az idő is vidáman és nagy lelkesedéssel telt.

A délután további része a programok kezdetéig izgalommal telt és várakozással a résztvevők érkezésére. A csoportok tizenhét órától gyülekeztek a gimnázium előterében. Tizenhat öt-hatfős csapatot regisztráltunk, a korosztály változatos volt, a hetedik osztálytól a tizedik osztályig. Jöttek hozzánk Sajókazáról Zoli atya vezetésével, Herbolyáról, a legtöbben a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból, a Don Bosco Iskolából és a Kollégiumból is megtisztelték minket jelenlétükkel a fiatalok.

A sikeres regisztráció és a karszalagok kiosztása után a fiatalokat és a kísérőket a gimnázium vendégül látta hamburgerre, pogácsára és teára. A közös étkezés után imával folytattuk az eseménysorozatunkat. Ezt követően egy kis hangulatkeltő és kedvcsinálónak jégtörő és ismerkedő játékokkal kezdtük a közös együttlétet. A jókedv fokozásaként szórakoztató sorversenyeket rendeztünk.

Ezek után kezdetét vette a húsz állomásból álló vetélkedőnk, melynek minden egyes állomása és feladata valamilyen módon kapcsolódott Don Bosco életéhez és tevékenységeihez.

Kazincbarcika – Játéknap a plébánián

A vetélkedőt követően az animátorok különféle bansokat mutattak és tanítottak az összegyűlt fiatalságnak és felnőtteknek. Nagy öröm volt látni a közel százhusz fős vidám társaságot táncolni, látszott, hogy jól érezték magukat és szórakoztak. A táncok alatt a gimnázium tanárai segítettek nekünk összeszámolni a pontszámokat, majd kihirdettük a győzteseket.

Óriási élmény volt számomra az egész nap és remélem, hogy mindazoknak is, akik részesei lehettek. Az eddigi visszajelzések nagyon pozitívak. Várjuk a folytatást és a lehetőséget arra, hogy még több ilyen játékestet tarthassunk.

Kapusztik Vivien

Játéknap az Avilai Nagy Szent Teréz Plébánián – Egy játékos délutánra hívtuk a 7–14 év közötti fiatalokat 2015. március 14-én, szombaton a kazincbarcikai szalézi plébániára. A játéknap egyik központi témája Don Bosco születésének 200. évfordulója volt. Több mint 50 gyermek vett részt a szerzetesek és az animátorok által közösen szervezett programokon.

A közeli falvakból, így Kurityánból és Bánhorvátiból is jöttek tanulók, sőt a Don Bosco Kollégium fiataljai is részt vettek a játéknap programjában. 14.30-ra vártuk a résztvevőket, akik a regisztráció után különböző ismerkedős játékokkal vethették bele magukat a délutánba. A játékok után közösen mentünk be a templomba, ahol énekekkel színesített imán vettünk részt Andrásfalvy János atya vezetésével. Ezek után érdekes történeteket hallgattunk a plébánián segítő idősebb nénik előadásában arról, hogy az ő idejükben milyen volt templomba járni, hogyan élték meg az egyházközösség mindennapjait.

Az imát követően csapatokba osztottuk a résztvevőket, és kezdetét vette egy hét állomásból álló akadályverseny, amelyben a gyerekek többféle érdekes játékban próbálhatták ki magukat, például gyerekekből alkotott torpedó irányítása, célba dobás.

Az akadályverseny után fakultatív foglalkozásokra nyílt lehetőség: lehetett kokárdát hajtogatni a hittan-teremben, illetve Kirner Gábor testvér vezetésével bansolhattunk a filagória alatt. Ez alatt az animátorok összesítették az egyes csapatok által elért pontszámokat, és a csoportok tagjai helyezésüknek megfelelően kisebb-nagyobb nyereményeket vehettek át.

Az estét egy közös pogácsázással zártuk,

Kazincbarcika – Játékest Don Bosco tiszteletére

amit a plébánián segítő idős nénik sütöttek nekünk. A programról pozitív visszajelzéseket kaptunk, a résztvevők – az esős idő ellenére is – nagyon jól érezték magukat. Izgatottan várjuk a közös folytatást!

Hilóczki Zsuzsanna

NYERGESÚJFALU

Elsősegélyben az élen – Nagy hagyománya van a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskolában az elsősegélynyújtásnak. Csapatuk évről-évre a megyei, sőt, az országos vetélkedő elmézőnyében szerepel. Idén ismét győzteseket avattak: az április 23-án megtartott Megyei Elsősegélynyújtó Versenyen a nyergesújfaluiak első helyezést értek el gyermek kategóriában.

A csapat tagjai: Holop Vivien, Ragó Anna, Rozbora Regina, Szabados Bianka és Petrányi Szabolcs a 7.A osztály tanulói. Ők képviselhetik majd a május 30-án Pécsen megrendezésre kerülő Országos Elsősegélynyújtó Versenyen Komárom-Esztergom megyét ebben a kategóriában. A Magyar Vöröskereszt Komárom-Esztergom Megyei Szervezete április 23-án rendezte meg a 44. Elsősegélynyújtó versenyt Tatabányán, a Puskin Művelődési Házban. A megyéből tizenhárom öttágú csapat vetélkedett gyermek (5–8. évfolyamos tanulók) és ifjúsági (9–13. évfolyamos tanulók) kategóriában. A megnyitó után a résztvevő csoportok már a különböző állomásokon teljesítették életmentő, elsősegélynyújtó feladataikat. A verseny három körből, a területi és a megyei fordulóból, valamint az országos döntőből áll. Kategóriánként az első helyezettek jutnak tovább a következő fordulóra.

Magyar Vöröskereszt

Nyergesújfalu – A Szalézi-Irinyi Középiskola megyei győztes elsősegélynyújtó csapata

BUDAPEST–FERENCVÁROS

Sándor István emlékhónap a Ferencvárosban – A „Miért kell ezeket a vezetőket őrizni...?” című kamaratárlat megnyitójával kezdődött február 6-án a Boldog Sándor István emlékhónap a Ferencvárosban. A kiállítás a kommunisták által 1953. június 8-án kivégzett Sándor István szalézi szerzetesnek és társainak állított emléket. A harminckilenc évesen ártatlanul kivégzett szerzetes testvér életútja a hit iránti hűség, a fiatalok melletti kitartás és elkötelezettség örök példája. A Don Bosco Szaléziak és a Ferencvárosi Helytörténeti Gyűjtemény közös szervezésében készült kiállítás célja az volt, hogy a ferencvárosi polgárokat megismertesse a boldoggá avatott vértanúval, Sándor Istvánnal és az ő életpéldájával, hiszen a kiállítás helyszínétől alig öt perc sétára van az Imre utca, ahonnan Sándor Istvánt elhurcolták. A kiállítás megnyitóján

Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök kiemelte, hogy Sándor István a Ferencvárosból indult a vértanúságba. Az emlékére készült kiállításon kívül más vele kapcsolatos programoknak is helyet adott a Ferencvárosi Helytörténeti Gyűjtemény: február 20-án levetítették az Isten szolgája, Sándor István című kisjátékfilmet, amely után beszélgetés volt Dér András rendezővel, február 25-én, a kommunista diktatúra áldozatainak emléknapiján pedig Pokorni Jánossal, Boldog Sándor István egykori cellatársával és Hollai Ferencsel, volt KIOE-titkárral találkozhattak.

Az IKSZ és a SZALIM közös megemlékezése Sándor Istvánról – Az Ifjúsági Kereszténydemokrata Szövetség (IKSZ) és a Szalézi Ifjúsági Mozgalom (SZALIM) közös sajtótájékoztatót és megemlékezést tartott február 25-én, a kommunizmus áldozatainak emléknapiján Boldog Sándor István szalézi szerzetesről, aki életét adta a fiatalokért.

A sajtótájékoztató után átvonultak ahhoz az épülethez, ahonnan a vértanút elhurcolták 1952-ben. Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök az Imre utca 4. számú ház előtt emlékezett Boldog Sándor István szalézi testvérré. A megjelentek – köztük sok fiatal – gyertyagyújtással és virágok elhelyezésével tisztelegtek emléke előtt. A megemlékezésen ott volt Pokorni János, Sándor István egykori cellatársa is.

„Budapesten belül Újpest és Ferencváros kapcsolata olykor viharos különbségeket idéz, de Boldog Sándor István személye ebben tökéletes egységet képvisel. Újpesten élt szerzetesként szabadon, a Ferencvárosban dolgozott és lakott titokban, végül 1953. június 8-án, Budapesten az első kerületben adta az életét a magyar

Budapest-Ferencváros – A Sándor István emlékkiállítás megnyitója

fiatalságért. Teljesítette rendalapítója, Don Bosco küldetését, hogy a rábízott ifjúságot „jó keresztényekké és becsületes állampolgárokká” formálja.

Sándor István személye különösen is példaadó a rossz tanulók, a nehézségekkel küzdő, hátrányból induló fiatalok számára azért, mert a bukdácsoló kisdíák, egyszerűségével és kitartó hűségével az egész világon ünnepléssé lett, a hazájukban kilátásokat nem találó, elvágyódó fiatalok számára pedig azért, mert megmutatta, hogy a nehézségek ellenére itthon, a szülőföldünkön is lehet boldogan élni.

Ezért szeretnének neki emléket állítani ott, ahol nevelői személyisége és tevékenysége kiteljesedett: az ország fővárosában.

Sándor István a XX. század kiemelkedő alakja lett. A magyar egyház és a fiatalok számára is iránymutató, példakép. Mivel a diktatúra teljes feledésbe akarta taszítani eme rendkívül hűséges és kitartó élet emlékét, földi maradványait jeltelen sírba rejtette az utókor elől, így sajnos előtte nem emlékezhetünk. Ezért levélben javaslatot teszünk Budapest Főváros Önkormányzatának, hogy milyen módon és hol ölthetne látható alakot fővárosunk közterein Boldog Sándor István emléke, hogy valamennyi arra járó és „vele találkozó” aki feltekint rá, erőt meríthessen példájából és emlékezhessen, hogy a zsarnokság fölött, előbb vagy utóbb, de mindig az igazság diadalmaskodik!” – áll a KNDP közleményében.

PÉCS

Alakul a helyzet – A hónap utolsó szombatján megtartott játszó délutánok már rendszeressé váltak, a gyerekek előre kérdeztetik, lesz-e, szívesen, szép számmal jönnek ide és az utána kezdődő szentmisére is. „Virág-szombaton” az esti szentmisén a mi gyerekeink is szolgáltak a gyárvárosi templomban, vasárnap pedig 18-an vállalkoztak rá, hogy hitoktatójuk és a nevelők kíséretével részt vegyenek a Tetyén az élő Passión.

A Néri Szent Fülöp iskola benevezett egy városi sportversenyre. A verseny alatt az iskola felkérésére mi ügyeltünk az éppen nem sportoló gyermekekre, igyekezve lekötni őket játékkal, ügyességi és kézműves foglalkozásokkal, hogy ne rendetlenkedjenek a pihenő időben.

Az Egyházmegyei Karitás által a Karitás épületében, a belvárosban jutottunk havonta kétszer kétórányi lehetőséghez, ahol a munkatársakkal barátságos, jól fűtött környezetben jöhetünk össze, imádkozhatunk, tervezhetünk, megbeszéléseket és képzést tarthatunk.

Budapest-Ferencváros – Az IKSZ és a SZALIM megemlékezése Sándor Istvánról

A facebookon egy irodaház meghirdetett egy lehetőséget jótékony célú szervezetek részére: havi három órára egy terem lehet ingyen igénybe venni. Megpályáztuk, megnyertük. Itt havonta egyszer a régi napköziseinkkel és fiatal szüleikkel találkozunk, kiöregedett csapatunk utánpótlásának képzésével próbálkozva. Ez még igen kezdetleges, de igyekszünk és reménykedünk.

A Néri Szent Fülöp iskola tervezett nyári tábort, s kérte segítségünket, de különböző nehézségek miatt a tábort sajnálatunkra jövőre halasztották. Mi viszont már felbuzdultunk, a régi napközisek közül többen szívesen vennének részt, s talán még annyi maradék pénzünk is van, amiből meg tudnánk oldani a táboroztatást. A szálláskereséshez kicsit késő van, de megpróbáljuk.

Minden munkánkhöz a szentkereszti búcsún szeretnénk áldást és erőt nyerni.

Mezey Klára

Szavalóverseny Don Bosco jegyében

– Nyolcadik alkalommal rendezte meg a pécsi Don Bosco Napközi és a Kallódó Gyermekekért Alapítvány a Dankó Ilona Szavalóversenyt az egyházmegye hittanosai részére április 24-én. A verseny a pécsi Dóm Múzeum kőtárában zajlott, 114 induló érkezett a Pécsi Egyházmegye egész területéről. A résztvevőknek egy kötelező és egy szabadon választott verssel kellett készülni. Bosco Szent János születésének bicentenáriuma emlékeztetőként róla szóló verseket is előadtak a résztvevők. A szavalóverseny külön érdekessége, hogy mecénása Maczák Béláné szalézi munkatárs, aki verskedvelő édesanyja emlékét és szellemi hagyatékát szeretné átadni az utókorra azzal, hogy egy komoly összeget adományozott az alapítványi célok megvalósítására és a szavalóverseny évenkénti megtartására.

Péterfia Zoltán

Pécs – A Dankó Ilona szavalóverseny győztesei

2015.04.22.

SAJTÓKÖZLEMÉNY

A Don Bosco Szalézi Társaságának „Kollégium korszerűsítés” című, TÁMOP-4.10.0/E/12-2014-0123 kódszámú pályázatáról

A Don Bosco Szalézi Társasága pályázatot nyújtott be 2014. január 21-én a KEOP-4.10.0/E kódszámú „Egyházi jogi személyek épületenergetikai fejlesztése megújuló energiaforrás hasznosításával kombinálva a konvergencia régiókban” című konstrukcióra, melynek támogatói döntésére 2014. március 17-én került sor. A Támogatói Okirat 2014. április 10-én lépett hatályba, mely 119,33 millió Ft-os támogatási összeget foglalt magába. A projekt az Európai Unió finanszírozásával valósulhat meg, 100%-os támogatási intenzitás mellett.

A pályázat célja a Don Bosco Szalézi Társaságának fenntartásában lévő balassagyarmati fiúkollégium épületének energetikai racionalizálása homlokzati-, lábazati- és tetőszerkezeti hőszigeteléssel, valamint teljes körűen automatizált, pellet kazánok telepítésével.

A projekt közvetlen eredményei:

- Az ÜHG-kibocsátás változás (CO₂ ekv) 98,160 t/év csökkenést jelent.
- Megújuló energiahordozó felhasználás növekedése: 587,08 GJ/év.
- Energiahatékonyság növelés révén megtakarított éves elsődleges energiahordozó mennyisége: 747,79 GJ/év.

A projekt közvetett eredményei:

- Javul a Don Bosco Szalézi Társaságának gazdasági háttere
- Javul Balassagyarmat lakosságmegtartó képessége
- Javul a célcsoport esélyegyenlőségi helyzete
- A fenntartható fejlődés elősegítése
- Szemléletváltás elősegítése a fenntartható fejlődés területén
- Közreműködés az éghajlatváltozás mérséklésében
- Energiafüggettség csökkentése
- Az ország versenyképességének javítása

Megvalósítandó műszaki fejlesztések

- Pellet kazán telepítése: 130 kW villamos energia teljesítmény (1 db)
- Épület homlokzati szigetelése 15cm-es EPS 80 hőszigetelő lapokkal; lábazati szigetelés XPS szigeteléssel, tetőszerkezet 12 cm-es XPS szigeteléssel

Projektadatok összefoglalója:

- A pályázat benyújtása: 2014. január 21.
- Támogatói döntés: 2014. március 17.
- Támogatói Okirat kibocsátása: 2014. április 10.
- A pályázat elszámolható költsége: bruttó 119.334.281 forint
- Támogatási intenzitás mértéke: 100 %
- Kivitelezői szerződéskötés: 2015. április 13.
- Pályázat zárása: 2015. augusztus 14.

Sikeres volt a testvériskolai kapcsolat erősítését célzó program

A Don Bosco Szalézi Társasága, mint fenntartó által pályázott, **Testvériskolai kapcsolat kialakítása a Don Bosco Szalézi Társaság iskolái között** című, TÁMOP-3.3.14.A-12/1-2013-0001 azonosítószámot viselő pályázatot februárban sikeresen zárta le a kedvezményezett szervezet.

A pályázat fő célja, két iskola, a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola, valamint a kazincbarcikai Don Bosco Általános Iskola, Középiskola, és Gimnázium tanulói, és pedagógusai közötti kapcsolat kialakítása, erősítése volt. Lux Ambrus, a projekt szakmai vezetője elmondta, az iskola tanulói számos közös programon vettek részt, ellátogattak egymás iskoláiba, tanulmányi, és kulturális kirándulásokon vettek részt, és közösen táboroztak nyáron a Balaton partján. Ezen kívül mindkét iskolában lehetőség nyílt a kötelező óraszám felüli tantárgyi fejlesztésekre, és a pedagógusok szakmai találkozókon történő részvételére.

Iskolánként összesen közel 350, illetve 200 diák vett részt valamilyen, a pályázat által létrejött eseményen. A program befejezéseként a két iskola testvériskolai megállapodást kötött. Az iskola tanulói, és pedagógusai tervezik a jövőben is közös programok megtartását, a kialakult kapcsolatok ápolását. Ebben segítségükre lesz a projekt révén létrejött közös internetes oldal is.

Lelkigyakorlat

szenior szalézi munkatársak és Don Bosco-tisztelők
részére Péليفöldszentkereszten
szeptember 7-10. között (hétfőtől péntekig)
P. Havasi József SDB vezetésével.

Jelentkezés Krammer Andrásné Máriánál július 15-ig
levélben: 1213 Budapest, Erdősor utca 190.
Telefonon: 06-1-276-3360, ill. +36-20-955-2823,
vagy e-mailben: semegima@freemail.hu

2015.02.04.

Don Bosco Szalézi Társasága

Don Bosco Lelkigyakorlatos ház,

Bajót-Pélföldszentkereszt, Hrsz 031/3

SAJTÓKÖZLEMÉNY

Energiaracionalizálás Pélföldszentkeresztben

Azonosító: KEOP-5.5.0/B/12-2013-0141

Örömmel adunk hírt arról, hogy elkészült a Bajót-Pélföldszentkereszt Don Bosco Lelkigyakorlatos ház energetikai fejlesztése.

Az újjászületéshez a rácsodálkozás és hálaadás képessége kell. Észrevenni a szépet, az igazit. Időt szánni rá. Az újjászületésnek persze sokat segíthet egy megfelelő helyszín vagy külső körülmény. Esetleg szimbolikusan meg is jelenítheti lelki törekvéseinket. Így vagyunk mi magyar szaléziak a pélföldszentkereszt lelkigyakorlatos ház renoválásával. A szállás falainak új, friss színe kifejezi a tartomány törekvését a lelkiségünkben való újjászületésre.

A munkálatok során a szerkezeti repedéseket feltártuk, javítottuk, a külső vezetékeket a falba szereltük, hőszigetelést hajtottunk végre, napkollektorokat szereltünk a tetőre, kicseréltük a nyílászárókat.

A kivitelezésben áttörést jelentett, a szomszédos kegytemplom felújítási munkáinak befejezése, mert hozzáférhetővé váltak a földszinti helyiségek, ahol a kápolna, a közösségi kiszolgáló üzemi helyiségek és a „hőcserélő központ” található. Ezzel egyidejűleg a földszinti helyiségek meglévő nyílászáróit is kibonthattuk és az újakat beépítettük.

Az emeleti, (tetőtéri) ablakok cseréje, továbbá az új és a régi gépészeti rendszer energetikai összekapcsolása kizárólag olyan időintervallumban történhetett, amikor nincs vendég a házban, mert az többségében érintette a vendégszobákat, és a gépészeti munka egy időre szüneteltette a melegvíz-ellátást. Ekkor lehetett a többlet hőszigetelést a padlásra felhordani és beépíteni, és a padlásán véglegesen összekapcsolni a kollektorok vezetékszerét.

A tervezett paramétereknek megfelelően, kiváló minőségben legyártott homlokzati nyílászárók un. multifunkcionális beépítéssel kerültek a homlokzati falakba, a megrendelt hőszigetelő aluredőnyökkel és szúnyoghálókkal együtt. Az említett multi-

funkcionális beépítés garancia arra, hogy a nyílászáró szerkezet és a falszerkezet között a beépítés során olyan kapcsolat szülessen, mely nem engedi meg a helytelen beépítésből fakadó szokásos káros hőveszteséget. A beépítést maga a gyártó cég végezte, aki így vállalt teljeskörű garanciát az általa gyártott és beépített szerkezetekre. A tetőtéri ablakoknál már a kiviteli terv szintjén is gondoskodni kellett a kiemelt tetőablakok többlet deszkaborításáról és a bádogozás kiegészítéséről.

A kivitelezési munkákat nehezítette, hogy a nyílászárók egy részét közvetlenül a terméskő felületekhez kellett illeszteni, valamint a tény, hogy a nagyméretű nyílászárók mészkő párkányai eredeti állapotukban sem voltak egymáshoz képest pontosan ugyanazon a szinten, és önmagukhoz képest is lejtésben helyezkedtek el. Ezekhez a párkányokhoz a milliméter pontossággal vízszintesre és függőlegesre gyártott szerkezeteket „hozzáigazítani” nem lehetett anélkül, hogy magukat a párkányokat pontosan azonos szintre és vízszintes helyzetbe ne emeltük volna.

Örömteli pillanat volt, amikor már a homlokzatra meghatározott, a helyszínen felhordott minta színek tervezői-műszaki ellenőri kontrollja következett, mert ez azt jelentette, hogy az építési munkák a végéhez közelednek.

Az egyes kivitelezési fázisokat tervezők helyszíni művezetéseikkel segítették és a műszaki ellenőr rendszeresen kontrollálta. Az utolsó fázis, az elkészült, menet közben folyamatosan ellenőrzött, kivitelezési munkák végső ellenőrzése, beszabályozások, próbaüzem, és műszaki átadás-átvételt követő üzembe helyezés volt.

Az utólagos mérési kontrollok igazolták, hogy a kivitelezési munkákkal résztvevők a tervezett energetikai racionalizálási célokat elérték, a rendszer a tervezettnek megfelelően megbízhatóan üzemel, és a szalézi rend képviselői saját üzemeltetői méréseik alapján tapasztalt megtakarításaikkal elégedettek.

Köszönjük Magyarország Kormányának és az Európai Unió Kohéziós Alapjának a segítségét!

"Látni akarjuk Jézust!"

1%

Adószámunk:
19673752-1-41

**BOSCO SZENT JÁNOS
IFJÚSÁGI NEVELÉSI ÉS OKTATÁSI
ALAPÍTVÁNY**

Címünk: 1032 Budapest, Bécsi út 175-177.

Bankszámlaszámunk:
11991102-02116754-00000000

 **Animátor találkozó
Szombathely**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4900 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
 Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu
 Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB
 Tördelés és nyomdai előkészítés: TypoMix Bohner Ferenc
 A címlapon: A *Gyermekek fénye* című rockopera ősbemutatója—Don Bosco szerepében Vadkerti Imre (középen)
 Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
 A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.